XXI. évfolyam 16. szám

Ára: 1 forint

1965. április 22

Balázs-Piri Balázs rajza

— Mi történik itt?

— Az igazgatónkat áthelyezték és magával kell vinnie az elfekvő készleteket is...

Ariadne fonala

Osztályvezetői értekezlet után

– Kérdem én, ki itt a felesleges munkaerő? ...

HALLOTTUNK EGY VICCET

– Beszélő papagájuk van? – kérdi a vevő az állatkereskedésben.

– Van, kérem, ezt a kék színűt ajánlom, megkaphatja egy százasért.

– Nem lesz az sok?

– Dehogy, kérem, száz szót tud.

– És az a másik, az a zöld?

– Kétszáz az ára, kétszáz szót tud.

– A sárga ott a szélén?

– Háromszázért eladó, de figyelmeztetem, egyetlen szót sem tud.

– Hát akkor miért olyan drága?

– Hja, kérem, ő annak a másik kettőnek a főnöke...

Férfiúi felsőbbrendűség

– Na látod, hogy nem tudod felvenni velem a versenyt!

A bélyeggyűjtemény és az óvatos kislány

Pesti tudósítónktól

A rádió „Ünnepi tombola" című műsorában többek közt ez a műsorszám is szerepelt (idézek): „Liszt: La campanella." A szűkszavú címből nem derül ki, hogy a szóban forgó zeneszámban egy Niccolò Paganini nevű olasz hegedűművész és zeneszerző is közreműködött. Ő írta ugyanis a számot, Liszt Ferenc pedig zongorára írta át Paganini hegedűszólóját.

Hogy egy példát említsünk; amikor Naspolya Lajos Beethoven F-moll zongoraszonátáját okarinára írta át, a mű így szerepelt a hangversenyen: „Beethoven—Naspolya: Appassionata."

*

Még egy rádiótárgyú javaslat. Mivel a különféle fejtörők után most már fültörő is van, én is javasolnék egy új számot „Hastörő" címmel. Túrós Lukács szerkeszthetné, s a hallgatóságnak különféle ételeket kellene kitalálnia.

f. l.

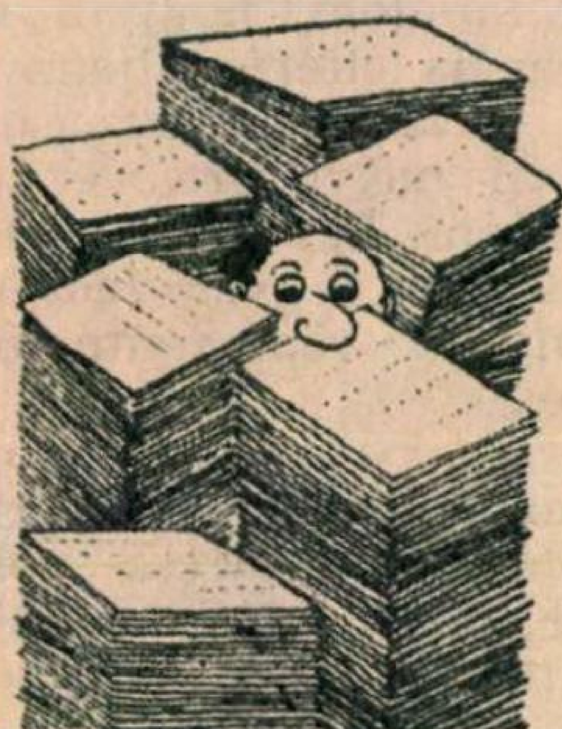
LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TAKARÉKOSKODOM A DICSÉRETTEL

Nem dicsérem meg a Nyomtatványellátó Vállalatot, amely körlevélben értesítette a vállalatokat, hogy a „Kormányhatározat alapján 1965. évben az 1964. évhez viszonyítva, 15%-kal kell az ügyviteli nyomtatványok felhasználását csökkenteni".

Úgy látszik, a Nyomtatványellátó azt hiszi, hogy minden vállalat dőzsölt a nyomtatványokkal és ideje a fejükre ütni. Biztos vagyok benne, hogy vannak vállalatok, amelyek a múlt évben sem rendeltek többet, mint amennyire szükségük volt. S ahol lehet takarékoskodni, ott is az illető vállalatra kellene bízni, hogyan tud takarékoskodni, hiszen csak a helyszínen tudják, hogy hol szorít a cipő.

Különben a Nyomtatványellátó is kiveheti a részét a takarékosságból, például az eddig egyféle megrendelés helyett ne kérjen négyet,

továbbá a megrendelés értékét ne a megrendelővel számíttassa ki, mert ez egyáltalában nem az eladó dolga.

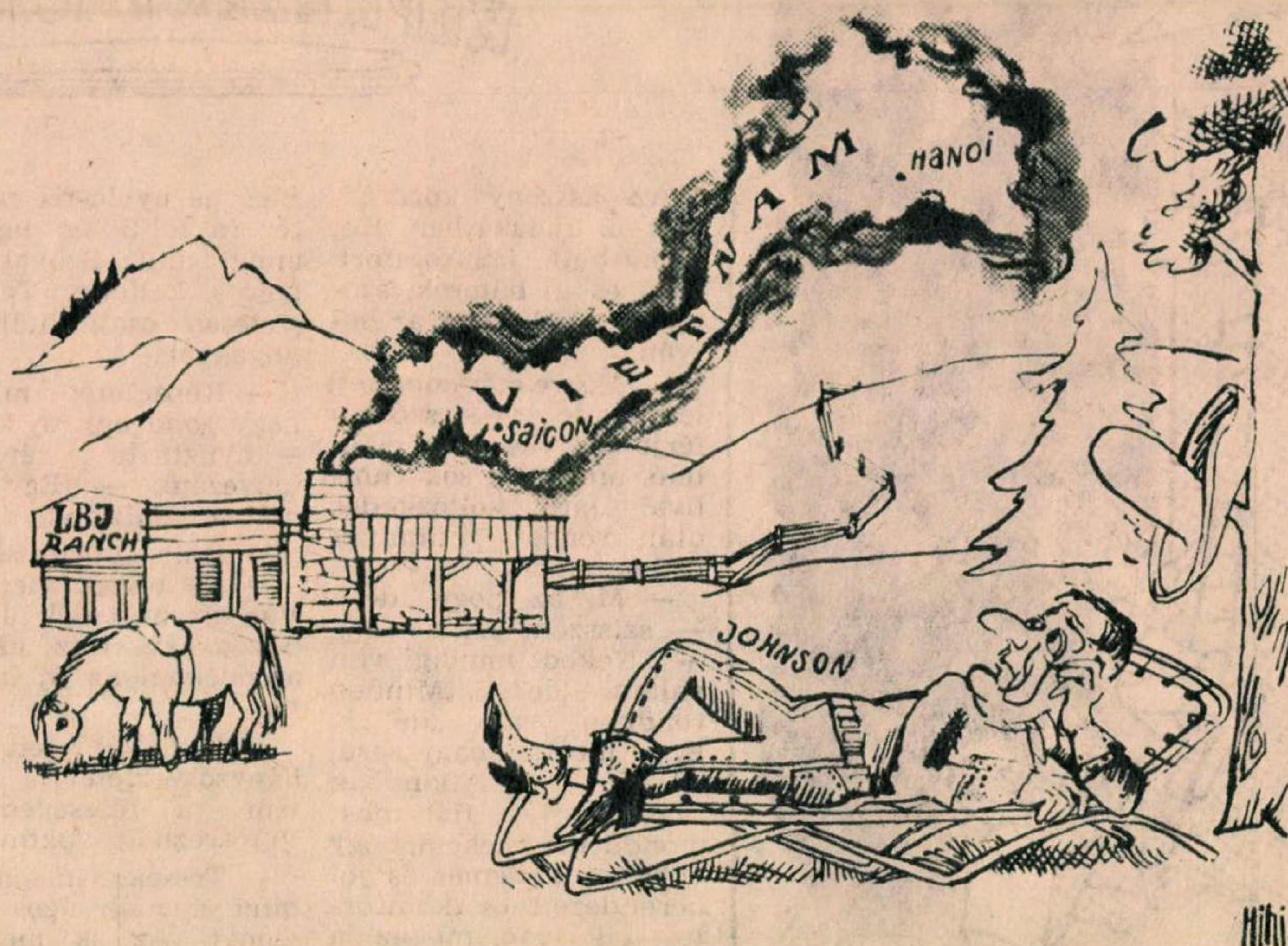
A takarékosság az egész ország ügye, de az ilyenféle takarékoskodás esetleg drága mulatság lehet, s ahogy a Ludas művészei megrajzolták: drágább a leves, mint a hús.

Az ötvenes évek elején volt üzem, amely kiírta a kapujára: „Felajánlásban 30 százalékkal fokozzuk az éberséget!" Én azt ajánlom a Nyomtatványellátó Vállalatnak, hogy legalább 15 százalékkal csökkentse a bürokráciát.

Veress Péter
XIV., Mogyoródi út 71/b.

Hétvégi kikapcsolódás

Hegedűs István rajza

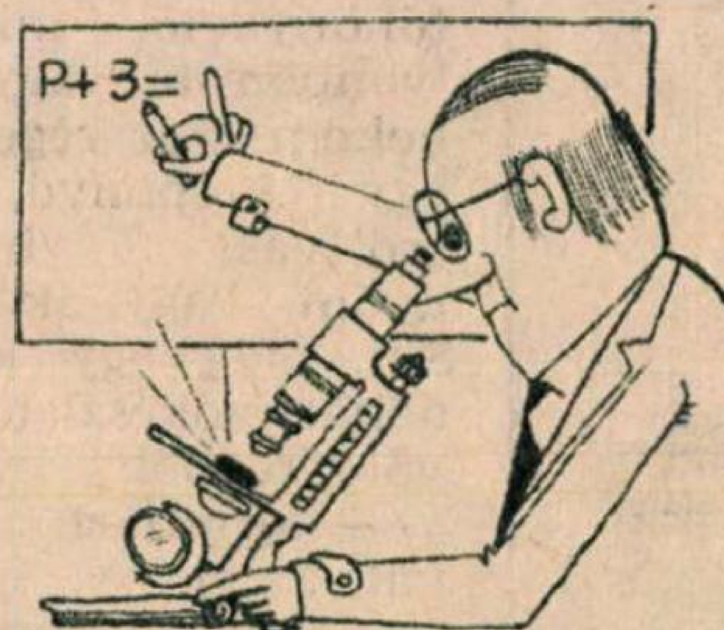
LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A TUDOMÁNY DIADALA

Rövid hírecske adta tudtunkra a Belkereskedelmi Minisztérium Élelmiszer Főigazgatósága tudományos vizsgálatainak eredményét. E megfigyelések szerint — olvashattuk — a kávé három nappal az ő megpörkölése után válik a legélvezetesebbé, akkor adja ki az igazi zamatát, nem pedig tüstént a megpörköltetése után, miként ezt sokan hitték és állították. Most azonban a tudományos kutatás leleplezte ezt a téveszmét, és utat mutatott a kávézás legélvezetesebb formájához.

De a legeslegmegindítóbb a híradás másik fele, melyből kitűnik, hogy a tudományos következtetésekkel kooperáló kereskedelem miként hangolja egybe a maga feladatát például e jelen esetben, a kávékutatások időszerű megállapításaival a fogyasztás területén. A hírecske ugyanis azt az intézkedést közli végül az olvasókkal, hogy a FŰSZÉRT Vállalat máris intézkedett, hogy ezután 72 órás pörkölésű kávét is szállítson a boltokba.

A tudományos megállapítás lehet, hogy helyes. De az intézkedés híre azért megindító, mert a FŰSZÉRT Vállalat megtehette volna azt is, hogy a boltosokra bízza az egészet, mondván: ha a boltos rokonszenvezik a vásárlójával, akkor legfeljebb

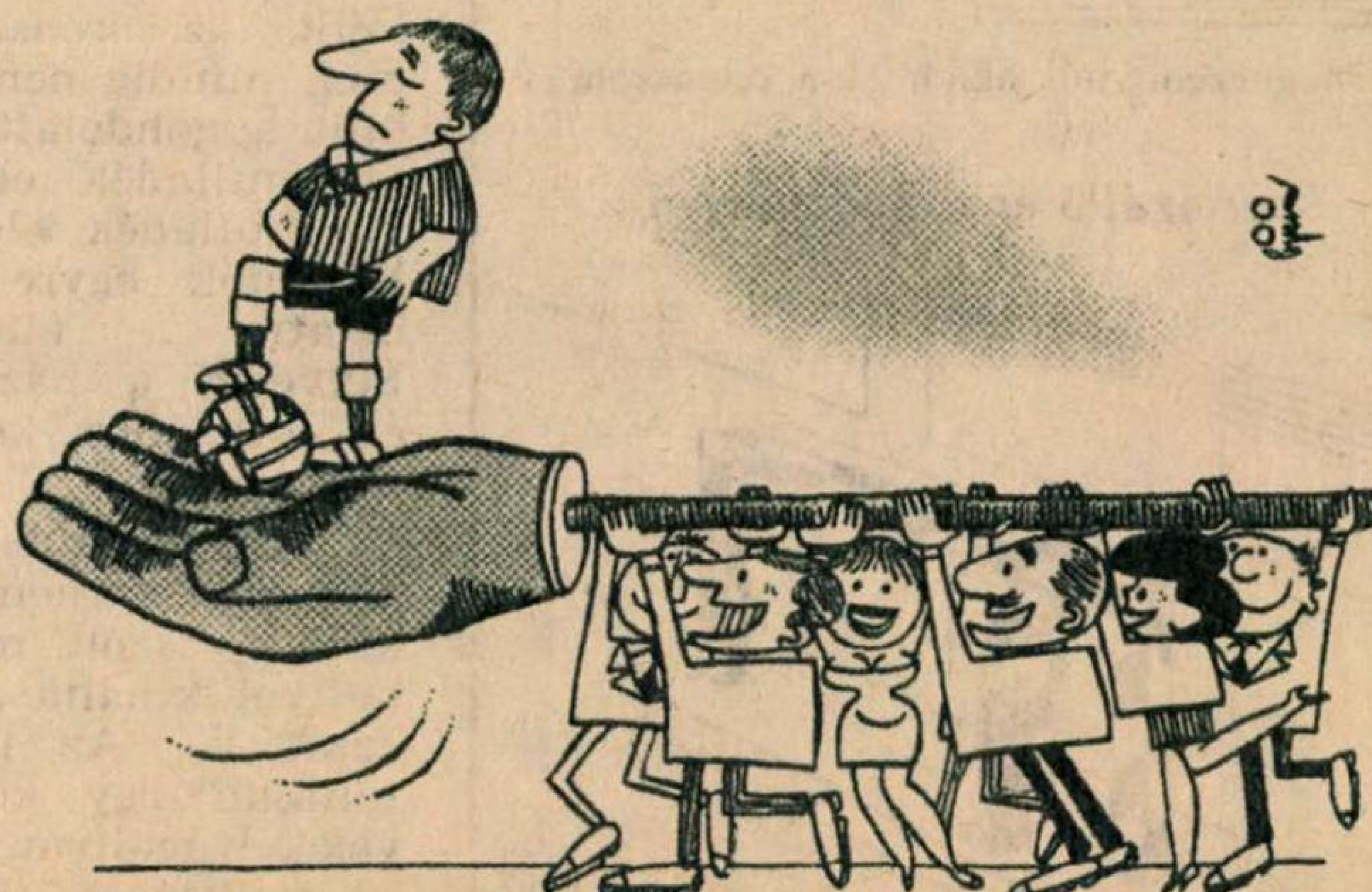

nem az aznapi pörkölésű, hanem a három nappal régebbi keletű kávéját ajánlja a vevőnek. Sőt, még cinikusabban, egyszerűen a vevőre is háríthatta volna a felelősséget, hogy az abból a kávéból főzzön magának odahaza — ha éppen hárомnapos kávéra van kedve —, amelyet három nappal előbb vásárolt magának, az aznap vásárolt kávét pedig tegye el holnaputánra.

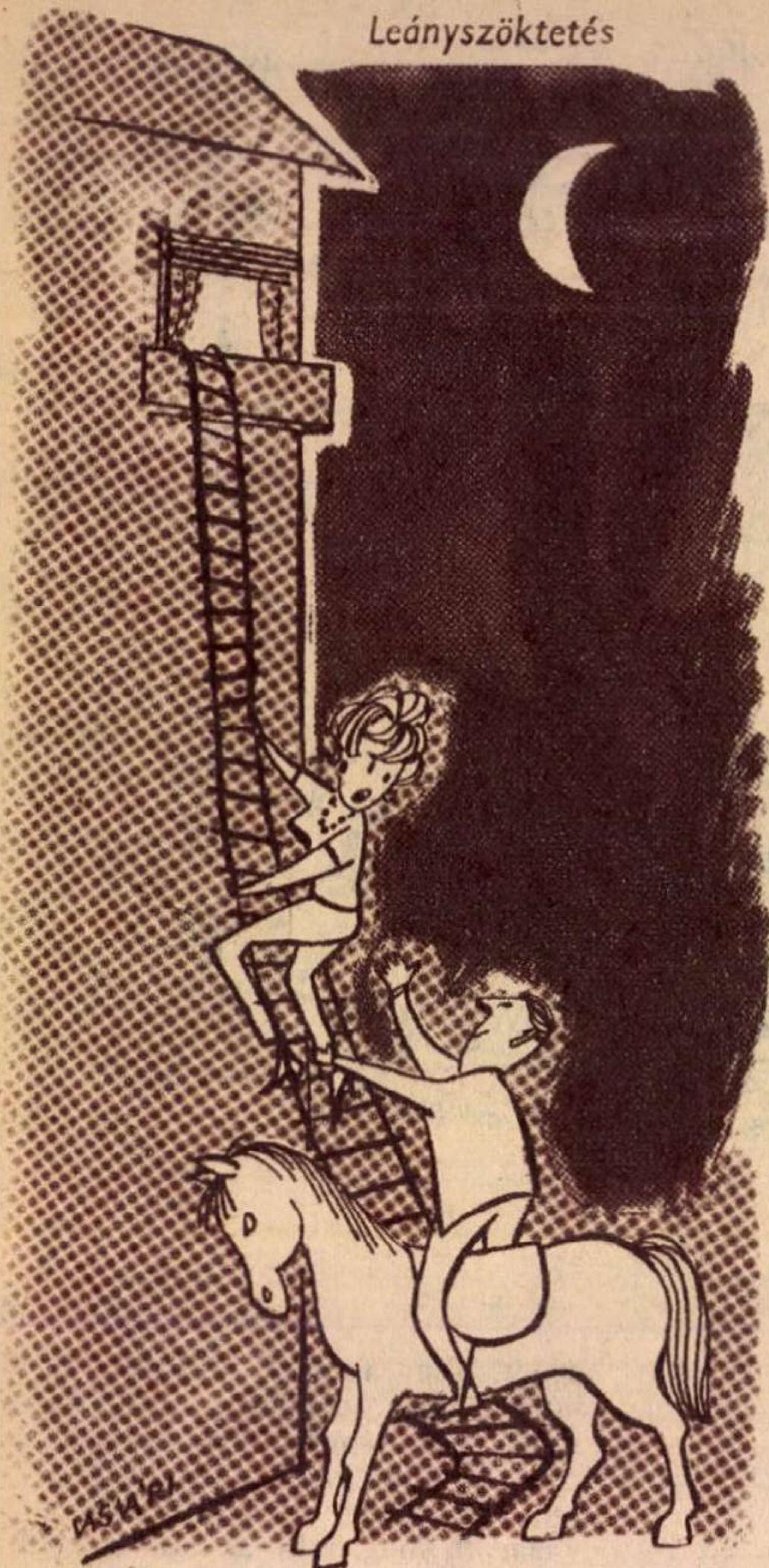
A tudományos szenzációból tehát egy dolog kétségtelen: a boltokba ezentúl nemcsak frissen pörkölt kávé kerül majd, hanem kétnapos késéssel is szállítanak friss pörkölt kávét. Az ötlet erősen emlékeztet Karinthy Frigyes egyik remekbe szabott ál-találmányára, egy megnyomható gombra, melynek megnyomására kiugrik egy másik gomb, amelyet szintén meg lehet nyomni.

S. P.

Futballsztár

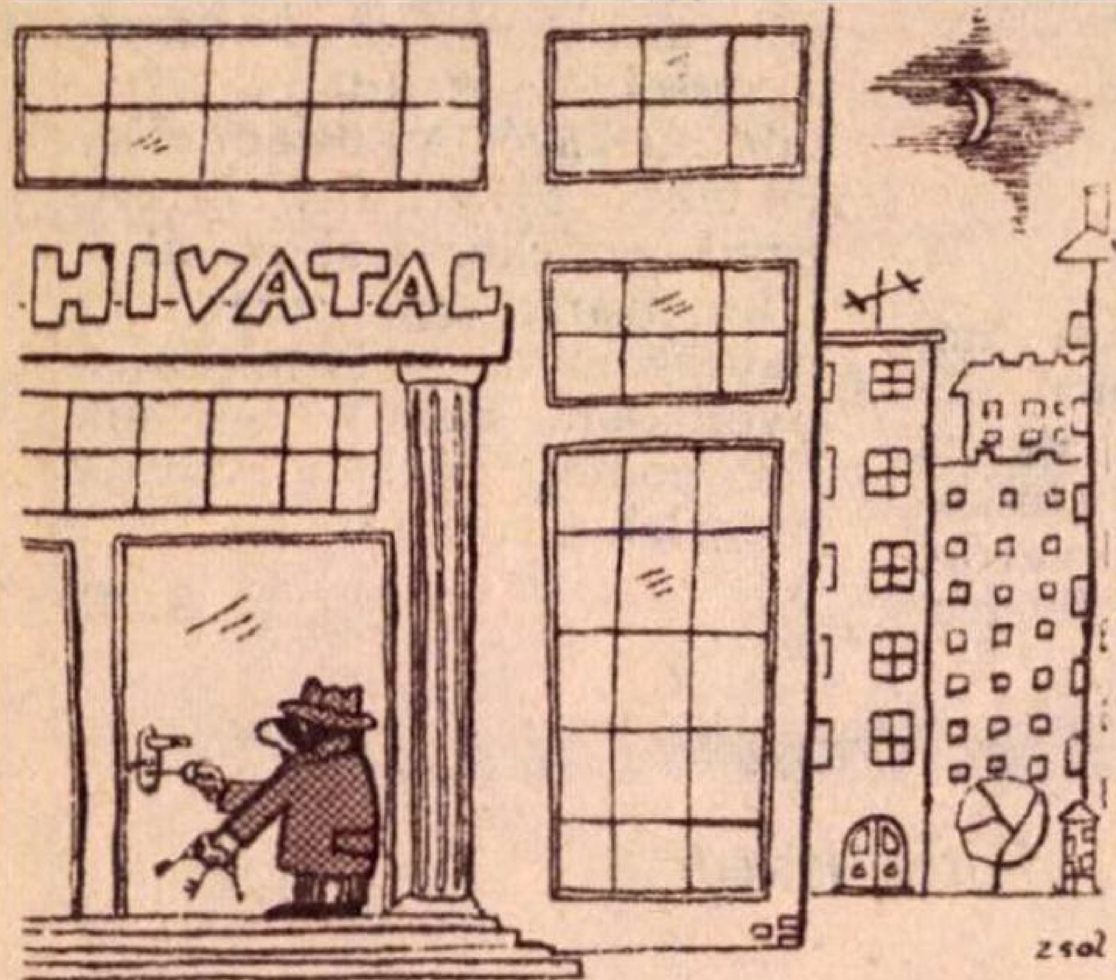

Leányszöktetés

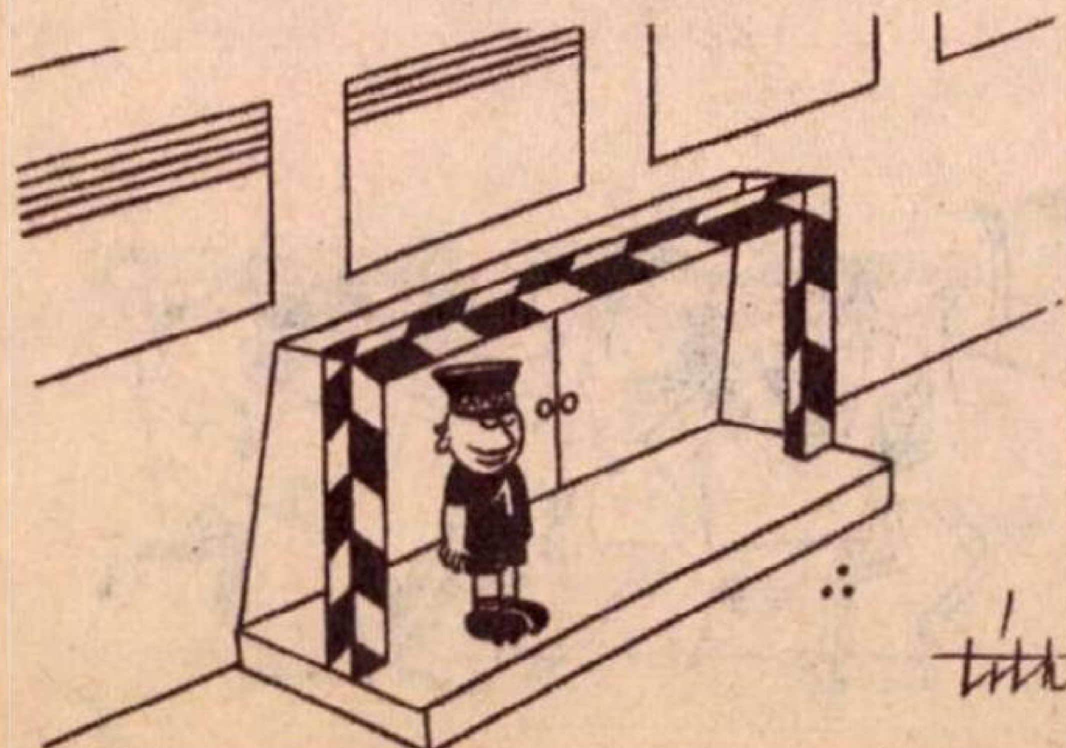
– Drágám, a kávéfőzőt betetted a nyeregkápába?

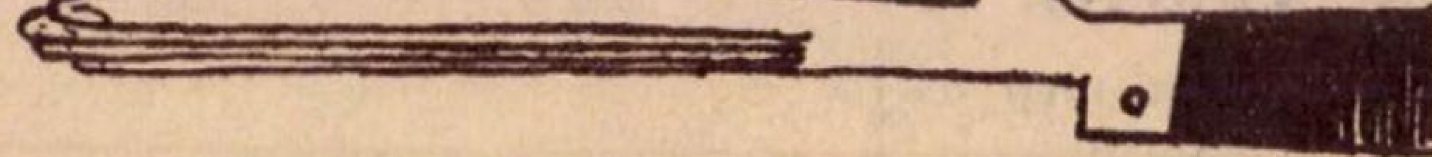
Elszánt ügyfél

– Megnézem, hol akadt el a panaszom...

Sportszálló épül Budapesten

Az asszony körülnézett az új lakásban. Két szoba-hall, összkomfort. Régi és új bútorok, szőnyegek. Minden a helyén.

— Végre már komplett lenne, de... — szólt a férjének vasárnap estefelé, amikor a sok rumlival járó költözködés után rendet csináltak otthonukban.

— Mi az, hogy „de"? — szisszent fel a férj. — Neked mindig van valami „de"... Minden rendben van, „de"... Ez most nagyszerű, „de"... Állandóan csak: „de"... Hát most mondd meg nekem, hogy ebben a kellemes és jól berendezett összkomfortos lakásban, mi az a „de"?!...

Férjének ingerült hangja nem hozta ki a sodrából az asszonyt, zavartalanul válaszolt:

— Egy kovácsoltvas virágállvány kellene ide a fűtőtest elé. Ha én olyan gyárban lennék főkönyvelő, mint amilyenben te vagy, akkor nekem már régen lenne egy szépmívű, kovácsoltvas virágállványom, vagy akár kettő. Sőt, még egy komplett dohányzókészletem is, vörösrézből.

— Mindjárt patinával...

— Hiába gúnyolódsz! Pontosan olyant szeretnék. Patinásat! Van ott hulladék elég...

*

Gyárbamenet még az autóbusz kerekei is az asszony szavait zakatolták a fülébe: „Van ott hulladék elég, van ott hulladék elég". Amikor leült az íróasztalához, még mindig nem szabadult a gondolattól: „Van ott hulladék elég, van ott hulladék elég..." A hulladék egyre jobban izgatta a fantáziáját. Felvette a házitelefont és magához kérette a művezetőt:

— Egy kis baráti segítségre kérném, szakikám — szólt, miközben hellyel kínálta a művezetőt. — Az új lakásomban egy kovácsoltvas virágállványra lenne szükségem. Nem valami nagy méretűre. Elég ha nyolc-tíz cserép fér rá fölül és ugyanannyi alul. Szóval két polcos kellene. Természetesen csak hulladék anyagból...

— Képzelem, milyen nagy gond egy új lakás, — nyugtázta a kérést a művezető. — Egy hét múlva szállítom.

— Költségtérítéssel.

— Ne tessék viccelni! Van itt hulladék anyag bőven. Ez lesz az én ajándékom az új lakásba.

— Egy komplett dohányzókészletet is ígértem a feleségemnek. Vörösrézből, patinával.

— Tessék megnyugtatni a nagyságos asszonyt. Az is meglesz akkorra.

— De hangsúlyozom, térítéssel!

— Ugyan! Akad itt rézhulladék is...

*

A művezető a nagyműhelyből üvegfallal leválasztott szobájába invitálta a csoportvezetőt:

— Szakikám! Két ízléses kovácsoltvas virágállványt kell készítenünk. Nem nagyokat. Elég, ha nyolc-tíz cserép fér rájuk fölül és ugyanannyi alul. A széleket egy-egy nagyobb cseréptartó zárja le.

— Semmi akadálya.

— Kellene még két komplett dohányzókészlet is. Vörösrézből, patinával.

— Sürgősen hozzáfogunk.

— Tudja, egy kis figyelem a gyár részéről... Olyan reprezentációféle. Világos!?

— Világos. Az anyagot majd megorganizálom.

— Figyelmeztetem, hogy kizárólag hulladékból...

— Világos.

*

A csoportvezető megkereste Kovács Jánost a nagyműhelyben. Azt tartják róla, aranyból van a keze, bár e pillanatban tömegmunkán dolgozik.

— Kovács szaki! Most mutassa meg, hogy művésze a szakmájának! Három remekbe szabott kovácsoltvas virágállványt kellene készíteni. Ne legyenek nagyok. Nyolc-tíz cserép férjen rá mindegyikre fölül és ugyanannyi alul. A széleket egy-egy nagyobb cseréptartó zárja le.

— Ennyi az egész?

— Három komplett dohányzókészlet is kell még. Vörösrézből, patinával...

— Meglesz. A hamutartót majd jó mélyre kalapálom, hogy a szivar is elférjen benne.

— Helyes. De nem kell nagydobra verni a dolgot. Egy kis figyelem csupán a gyár részéről. Olyan reprezentációféle...

A hulladék anyagot már nem is említette. Mégiscsak furcsa volna reprezentációs munkát hulladékból készíteni.

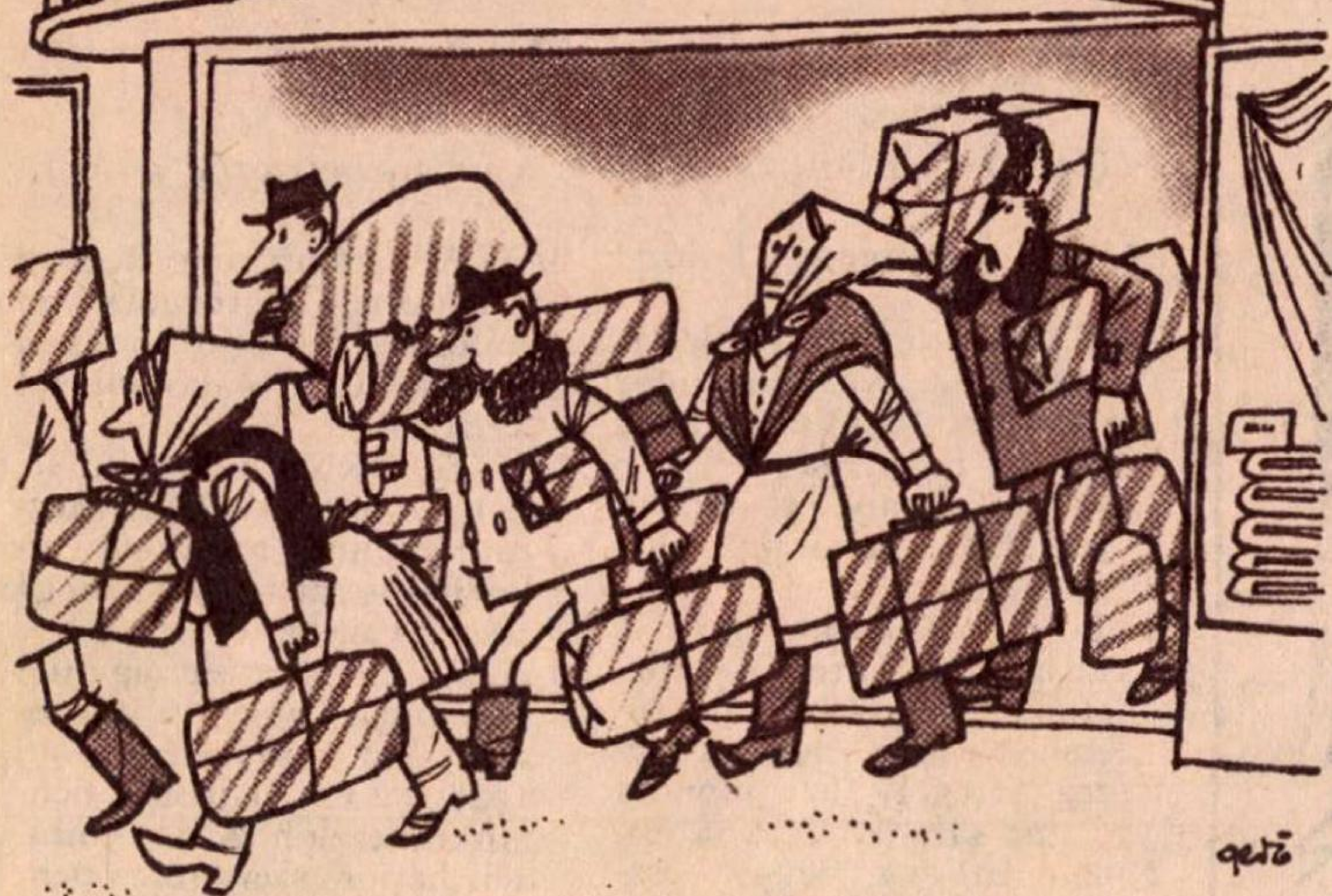
*

Eltelt egy hét, és Kovács szaki egy remekbe szabott kovácsoltvas virágállvánnyal lepte meg a feleségét. Tíz cserép fért rá fölül és ugyanannyi alul. Mind a két sort telerakták piros muskátlival. A széleket egy-egy nagyobb cseréptartó zárta le. Ide két dúslombú aszparágusz került. És meglepte még az asszonyt egy komplett dohányzókészlettel vörösrézből, patinával. A mélyre vert hamutartóban elfér még a Havanna szivar is.

— Olyan reprezentációféle — magyarázta a feleségének. — Három ilyen garnitúrát készítettem. Az enyém lett a negyedik...

Földes György

Tavaszi munka

Túlzott szülő

– Anyu, ígérem, hogy a jövő héten kijavítom . . .

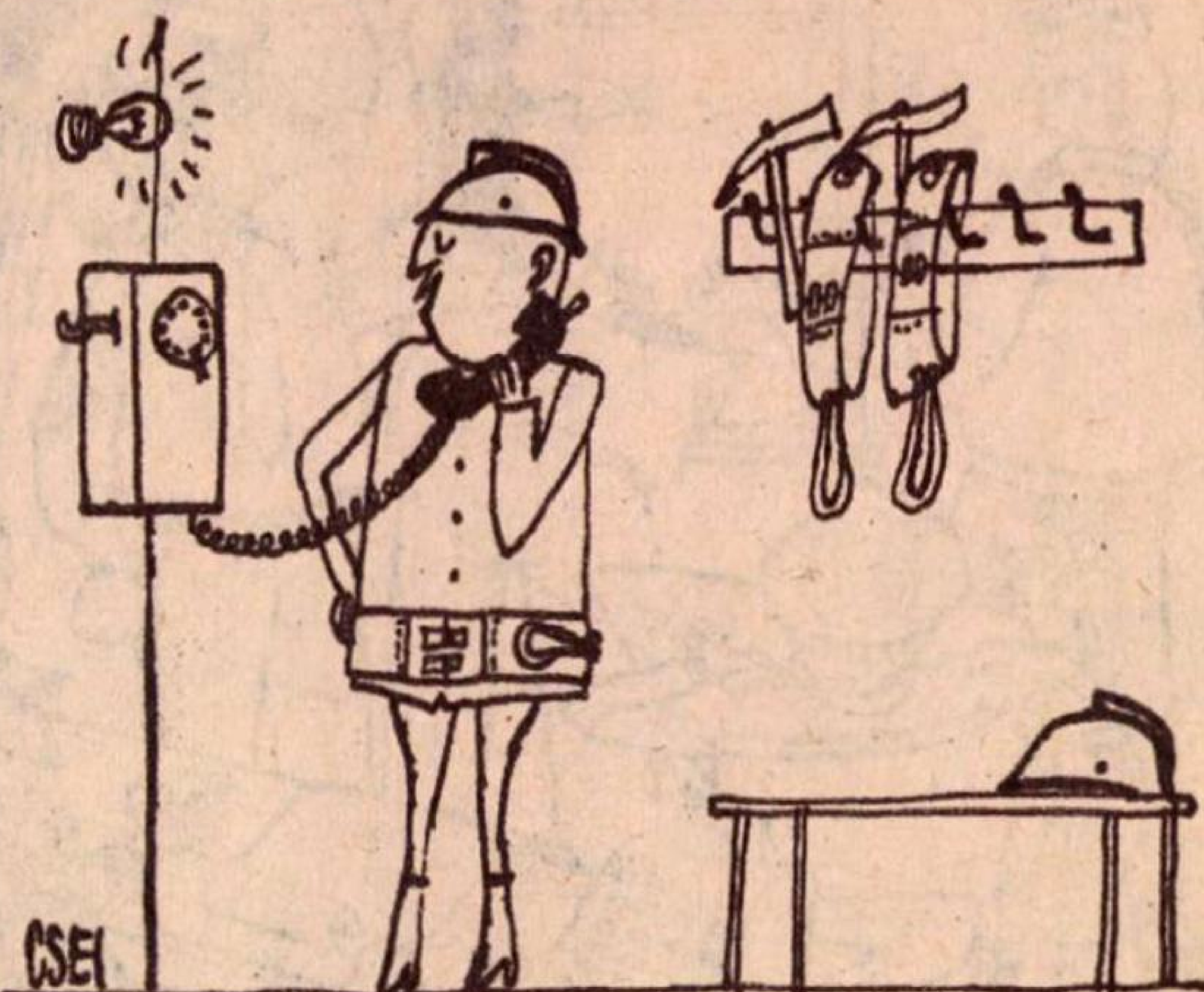

Nem közölhető kéziratot küldtek:

L. Géza, Bp. VII., Sajó u. — R. János, Bp. XI., Erőmű u. — V. László, Kaposvár. – Cs. Julianna, Kisszállás. – H. György, Acsád. — D. Ferenc, Bp. XI., Ulászló u. — Jeney Ibolya, Bp. XIII., Csángó u. — H. János, Sárvár — M. Imre, Bp. XI., Zenta u. – S. Ferenc, Bp. XIX., Ady Endre út. – H. Imréné, Ászár. – K. Sándorné, Miskolc. — S. István, Bük. — S. Márton, Kakasd. – T. Attila, Bp. XIII., Kresz G. u. – P. Károly, Bp. XIII., Vág u. – Z. D. Vác. — P. Lajos, Bp. XX., — Sz. György, Kunhegyes. – I. I. Fót. — R. János, Bp. XI., Erőmű u. G. Jenő, Mátészalka – K. Mária, Bp., XI. Tétényi út – K. Lajos, Csongrád.

HÚSVÉTI VICCEK

Tűz van!

– Elmentek a fiúk locsolni!

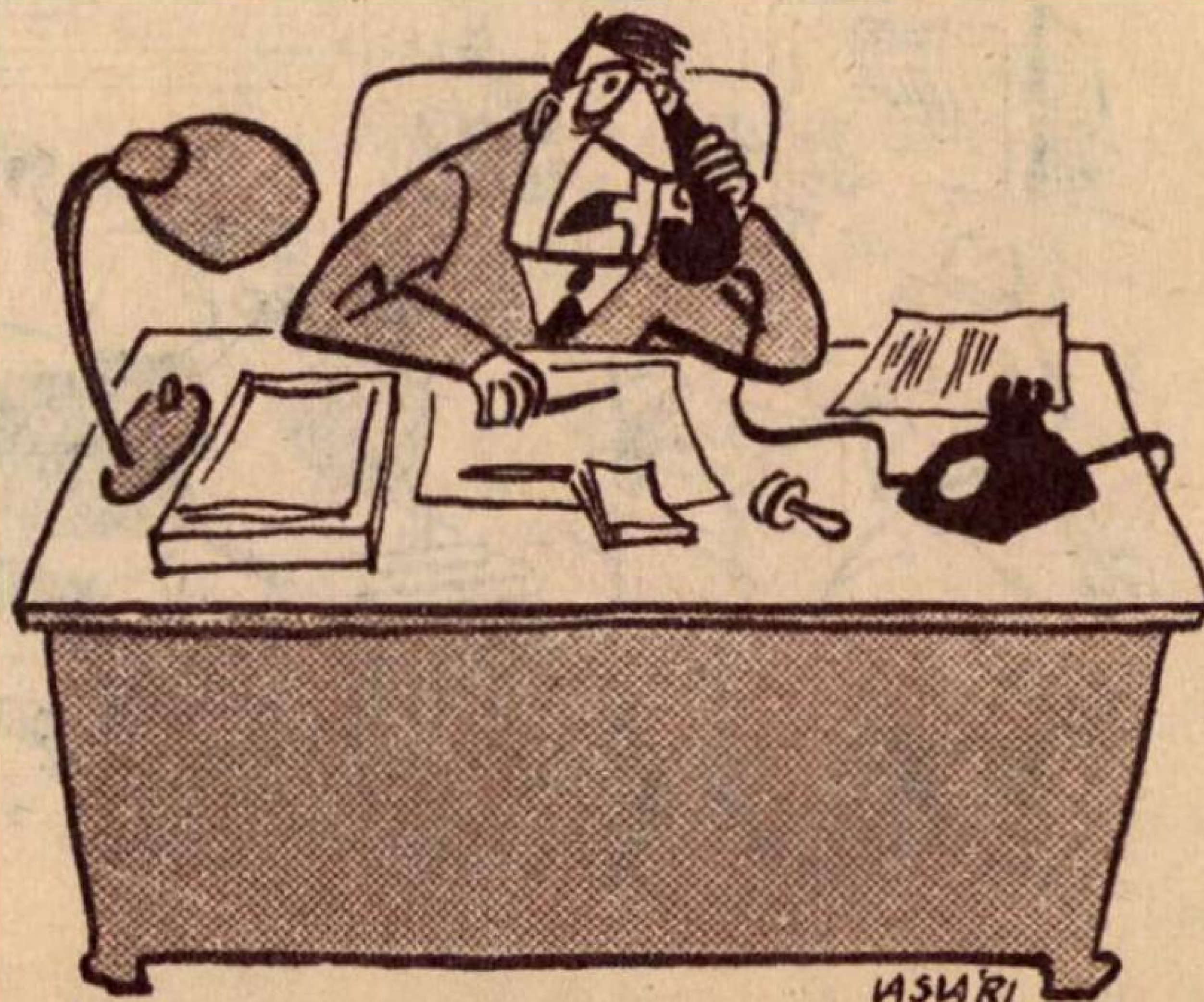
– Köszönöm, nincs szükségem a segítségedre, új eljárást dolgoztam ki . . .

Tavaszi zápor

– Látod, Julis, mégiscsak jobb a suba, mint az orkánkabát . . .

Az egykedvűség teteje

– Tudom is én, hogy itt ki beszél . . .

Hazárdjátékot lepleztek le a Pentagonban

Gerő Sándor rajza (UJSAGHIR)

Az igazi hazárdjáték

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MEGNYUGTATTAK...

Ez év februárjában az egyik miskolci szaküzletben 380 forintos örökáron vettem magamnak egy propán-butángázzal működő „sportfőzőt". Kérdésemre az eladó megnyugtatott, hogy a gáz beszerzésének semmi akadálya nem lesz. Mikor azonban a miskolci ÁFOR cseretelepén töltött palackot akartam beszerezni, azt a felvilágosítást kaptam: nekik kellene ugyan árusítaniuk, de nem is emlékeznek rá, mikor kaptak utoljára, pedig állandóan sürgetik. Azóta hetenként kétszer-háromszor érdekődöm náluk telefonon, de a válasz mindig ugyanaz: nincs!

Engedjék meg, hogy több póruljárt vevőtársam nevében megkérdezzem az illetékeseket: miért hoznak forgalomba olyan cikkeket, amelyekhez az üzemanyagot nem tudják biztosítani?

Trux Béla
Boldva,
Dózsa Gy. u. 20.

Taktikai gondok

– Pszt! Most számolja ki, hogy 4–2–4-es vagy 4–3–3-as hadrendet alkalmazzon-e . . .

LUDAS MATYI SZINPADA

TRAGÉDIA

(Történik a Körút és valamelyik utca kereszteződésénél.)

BALLA: Jó napot, Kolozs! Hogy van?

KOLOZS: Ne is kérdezze. Megőrülök. Annyira üldöz a balsors. Ezt nem lehet kibírni. És maga?

BALLA: Tegnapelőtt kigyulladt az érdi nyaralóm. Porig égett az egész.

KOLOZS: Kellemetlen. De ezt hallgassa meg. A vállalatnál, ahol dolgozom, fülembe jutott, hogy a keszeg Seregély azt mondta rólam: fafejű! Csak azért, mert én egy fizetési osztállyal feljebb kerültem. Na de gondolhatja, én sem hagytam magam. Nem olyan fából faragtak . . .

BALLA: Igaza van. Képzelje el, nekem meg a viruló tizenkilenc éves lányom megszökött egy fizetőpincérrel. Azt sem tudom, hol van. Él-e, hal-e?

KOLOZS: Bosszantó. Szóval, odaállok a Seregély elé, és azt mondom: Maga terjeszti rólam, hogy fafejű vagyok? Maga, aki 30 évvel ezelőtt csak miniszteri engedéllyel ment át az érettségin!

BALLA: Jól odamondott neki. Látja, én nem találtam szavakat, amikor megtudtam, hogy az autómat, amire keservesen kuporgattam a pénzt, ellopták.

KOLOZS: Ez még mind semmi. De hogy jövök én ahhoz, hogy a munkahelyemen azt terjesszék rólam, fafejű vagyok? Majd szétrobbanok, ha csak rágondolok.

BALLA: Nekem meg beázott a lakásom. Csőrepedés van nálunk. Motorcsónakon közlekedünk a konyhából a szobába.

KOLOZS: Kissé idegesítő lehet. De ide figyeljen! Megtudtam, hogy a csúnya Palkóciné is azt mondta, hogy fafejű vagyok.

BALLA: Én meg tegnap tudtam meg, hogy a feleségem, aki mindenem volt, 1948 óta egy bajuszos benzinkútkezelőhöz jár minden hétfőn, szerdán és pénteken.

KOLOZS: Zsenáns. És akkor azt mondtam, kikérem magamnak, hogy fafejű vagyok. Higgye el, ott tartok, ha nem keresnék ilyen jól, már nem is volna kedvem élni.

BALLA: Nekem meg ellopták a villamoson a megtakarított húszezer forintomat. Ebben a hónapban öt forintom maradt kosztra és ruházkodásra. No csak, ne legyen elkeseredve. Fel a fejjel! Majd csak minden jobbra fordul.

KOLOZS: Könnyű magának. Mi gondja van?! *(Összeroskadva el.)*

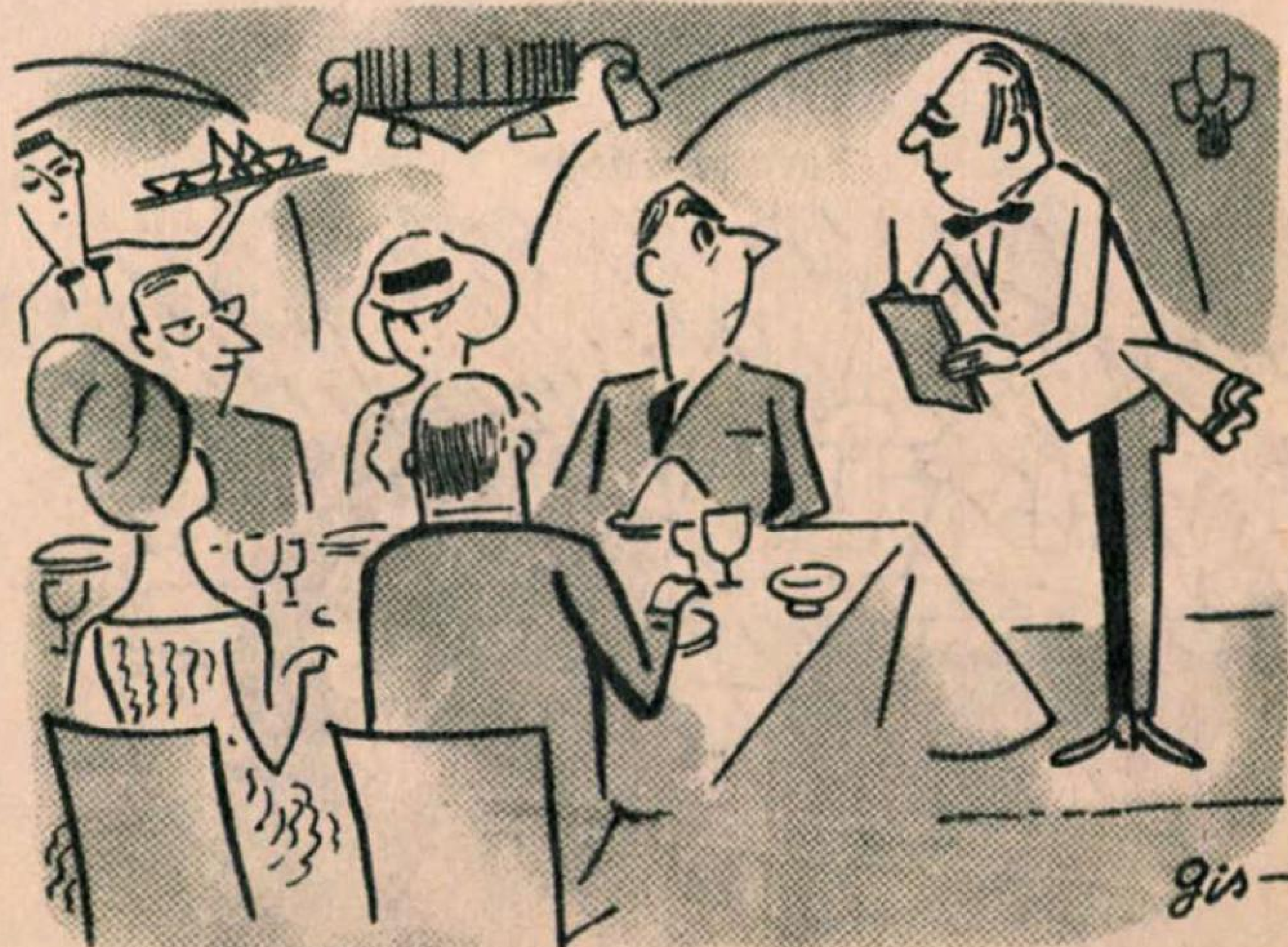
BALLA *(részvevően utánabámul, aztán kemény akarással indul új utak, új célok felé).*

KOLOZS *(összetörten vánszorog, és nem lát kiutat ebből a tragédiából).*

Függöny

Galambos Szilveszter

Reprezentáció

– A szokásos bőség-tálat hozzam, vagy ma a saját költségén tetszik vacsorázni?

GYŰJTÖGETŐK

Nem tudom, észrevették-e már: az utóbbi hetekben újfajta gyűjtő-szenvedély ütötte fel a fejét szép fővárosunkban. Aki csak valamit is ad tősgyökeres pesti-mivoltára, darabokat gyűjt a Nemzeti Színházból.

Olyan is, aki azelőtt a Nemzeti egyik darabjára se figyelt oda, most lázasan szaladgál, hogy legalább egy darabhoz hozzájusson. No nem valamelyik már lejátszott Shakespeare-drámához, netán egy görög klasszikushoz. Nem. Ők az épület valamelyik darabjára pályáznak, lehet az akár egy erkély, akár egy kariatid, legrosszabb esetben megelégszenek a párkány egy kiugrójával vagy az esőcsatorna pár centijével. Egy barátom diadalmas trófeaként büszkélkedik Major Tamás öltözői székének bal hátsó lábával, s a szomszédban albérlősködő fiatal házaspár abban reménykedik, hogy némi utánjárással sikerül megszerezniük egy második emeleti páholyt, s akkor azonnal beköltöznek. Van, aki vitrinje legfeltűnőbb helyén Kállay Ferenc utolsó masztixos-üve-

gét őrzi, más számára már csak a honfibú maradt: lebontják a Nemzeti Színház épületét, oda az igazság, oda a magyarság!

Persze, ereklyét szerezni a már csaknem szétszedett épületből nem könnyű: a lakosság a színészeket környékezi meg, színészek a robbantást végző katonaságot, azok az utcai járókelőket, és így tovább: körbe-körbe.

Szégyellem bevallani: jómagam végképp lemaradtam a versenyfutásban, még egy elárvult púderpuffnim sincs a Nemzeti Színházból (legfeljebb egy levelem, amelyben még a régi cím alól utasítják vissza legújabb darabomat!).

De azért kifogtam honfitársaimon. Sikerült szereznem egy darabot a Nemzetivel szemben levő Éjjel-Nappal Közért élelmiszerpultja műmárványából. Észrevétlenül, suttyomban törtem le a sarkát, egy óvatlan és zsúfolt pillanatban.

Ma még ugyan jóformán semmi értéke sem lesz.

No de majd nyárra, amikor harmadszor bontják le a berendezést!

Rácz György

Közeledési kísérletek

Szűr-Szabó József rajza

SZERELEM

Barátom, aki kitűnően beszél angolul, nemrégen megismerkedett egy szép, vidám és független nővel, akit az isten is arra teremtett, hogy bearanyozza barátom magányos életét. A megismerkedésük, ha nem is a leghibátlanabb szokásjog szerint történt, mégsem lehet elítélendő: egy zenés étteremben kezdődött a beszélgetés közöttük, miután asztalszomszédságban ültek egymással, s a leány egy angol nyelvleckével bibelődött, melyet a barátom később kikérdezett tőle, és szívesen gyakorolta vele a helyes kiejtést, egészen a záróráig.

Jutka — néhány nap múlva én is megismertem őt — tiszteletre méltóan céltudatos, egyenes és nyílt lelkű nő volt, olyan, aki az életét a maga határozott elképzelései szerint élte és irányította. Az a jó barátságon túlmenő kapcsolat, ami barátom és Jutka között kialakult, a kölcsönös rokonszenv mellett a leánynak azzal a határozott elképzelésével is párosult, hogy az angol nyelvet, melyet nemrégen kezdett tanulni, most a barátom segítségével imponálóan gyors tempóban fogja majd elsajátítani.

Kétségtelen tapintatlanságot követek el a továbbiakban, de nem tudom megállni, hogy le ne írjam, hogyan megy végbe — barátom elbeszélése alapján — egy bizalmas találkozás közte és Jutka között.

A leány belép hozzá, csupa kedvesség és ragyogás. Elhelyezkedik a fotelban, formás lábait maga alá húzza, s így szól:

— My father is sitting on a chair. Atyám a széken ül. Is your grandmother too sitting on a chair? Az ön nagyanyja is a széken ül?

Barátom kitölti a fekete-

kávét, Jutka mellé ül a fotel karfájára és azt feleli:

— No, darling, my grandmother is standing in front of the window. Nem, drágám, az én nagyanyám áll az ablak előtt.

Gyengéden átöleli a leány vállát, mellé csúszik a fotelba. Jutka hozzábújik és azt kérdi:

— Szokott az ön atyja délután aludni a kerti székben?

Barátom apró puszik között azt dorombolja a kis fülecskéjébe:

— Nem, édesem, mókusom, a kerti székben a fivérem szokott aludni. Atyám ebéd után elszív egy pipát.

Jutka a száját nyújtja, és a csók után barátom haját borzolva így szól:

— Én délután aludni szoktam. Te délután aludni szoktál, ő délután aludni szokott. Mi délután aludni szoktunk... mi az, hogy cipő?

— Shoe — mondja a barátom.

— Lehúzni?

— Take off — mondja a barátom.

— I take off my shoe. Jól mondtam? — kérdi elfúlva a leány.

— Very good.

— Te lehúzod a cipőmet, ő lehúzza a cipőmet... suttog lehunyt szemmel Jutka.

— Szeretlek! — mondja forrón a barátom.

— Édes vagy... — mondja Jutka. — Most ragozzad nekem, hogy szeretlek.

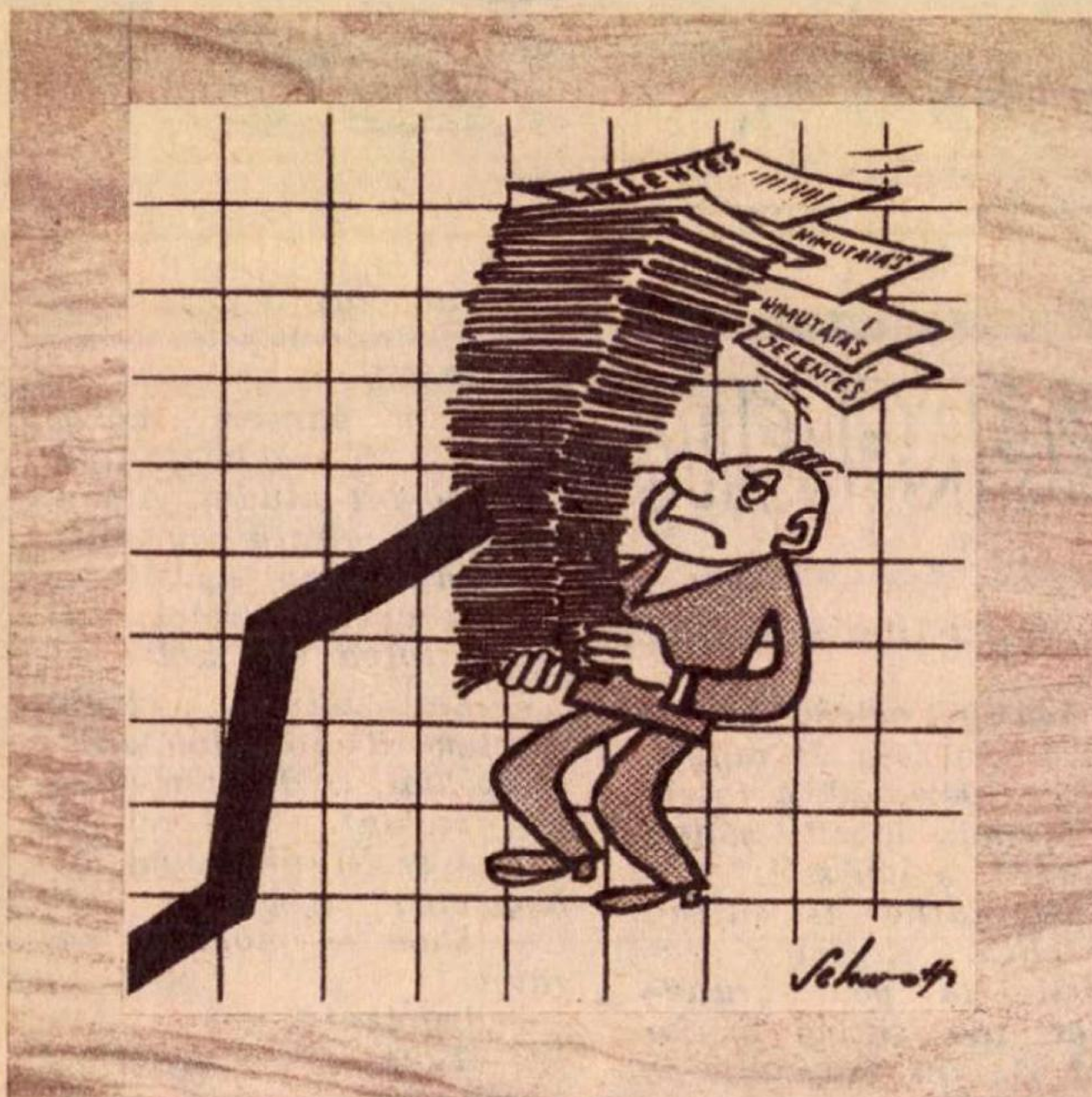
Somogyi Pál

Érettségi előtt

– Kovács, magának már megint hol jár az esze?!

Objektív akadály

Elemér, Ottó, Olivér

Jólesö érzés fog el, amikor kézbe veszem az Irodalmár című folyóiratot. Előre tudom, hogy az új szám is meggyőző cáfolata lesz annak a kispolgári tévhitnek, miszerint az írók, költők többnyire kelletlenül ismerik el egymás tehetségét, féltékenyek és irigyek. Lehet, hogy akadnak ilyenek is közöttük, de Elemértől, Ottótól, Olivértől távol áll az effajta alantas magatartás.

A legújabb számban is itt van mindjárt elsőnek Olivér cikke: Elemér kisregényét méltatja. Rosszul mondom, nem közönséges méltatás ez, hanem izzó hangú, lelkes vallomás. Minden sorából őszinte elragadtatás csendül ki. Olivér egyszerű, keresetlen szavakkal hívja fel az olvasók figyelmét arra, hogy Elemér érzelem- és tudatvilágában a kisded egysejtűtől az Androméda-ködig ott lüktet a mikro- és makrokozmosz egész galaktikája. Mert — mint Olivér írja — Elemér teljesen benne él a mai valóságban. Ez a nem mindennapi képessége pedig attól van, hogy szegény szülők gyermeke volt és jelenleg is az. Nagyon szép, megható írás.

Aztán tovább lapozok, és örömmel fedezem fel Elemér szenvedélyes recenzióját Olivér legutóbbi, országszerte nagy feltűnést keltett epigrammájáról. Elemér hódolattal és csodálattal adózik Olivér gigászi talentumának, melylyel ezt az apró remekművet megalkotta. Büszke rá, hogy nemcsak őt fűzi kölcsönös barátság az epigramma szerzőjéhez, hanem azt is őhozzá. Hosszan időzik első találkozásuknál a „Zöld Kukoricában", és él az alkalommal, hogy bemutassa Olivért, a gyermeket, Olivért, a serdülőt és végül Olivért, a felnőttet.

Aztán tovább lapozok, és szemembe ötlik Ottó bekeretezett ünnepi verse azzal kapcsolatban, hogy Elemér első irodalmi szárnypróbálgatásainak jövőre lesz a hetedik évfordulója. Gyönyörű és zengzetes poéma. Van benne fókusz és csillagmiriád, vérkör és harmónia, parabolikus ív és hazafelé kolompoló juhnyáj. E költői képekből plasztikusan formálódik ki a pályája csúcsára érkezett Elemér lenyűgöző, egyedi és egyszeri profilja.

Aztán tovább lapozok, és megelégedéssel nyugtázom, amint Olivér meghajtja zászlaját Ottó zsenije előtt. Valami műfordítás kapcsán. És viszont. Egy novelláért.

Végezetül megfejtem az Irodalmár keresztrejtvényét, amelybe Elemér egy frappáns mondását rejtették el a könyörtelen elvi bírálat jelentőségéről. A helyes megfejtők között Ottó „Fűzfa" című legújabb kötetének mind a tíz példányát kisorsolják.

Kürti András

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZOLNAK

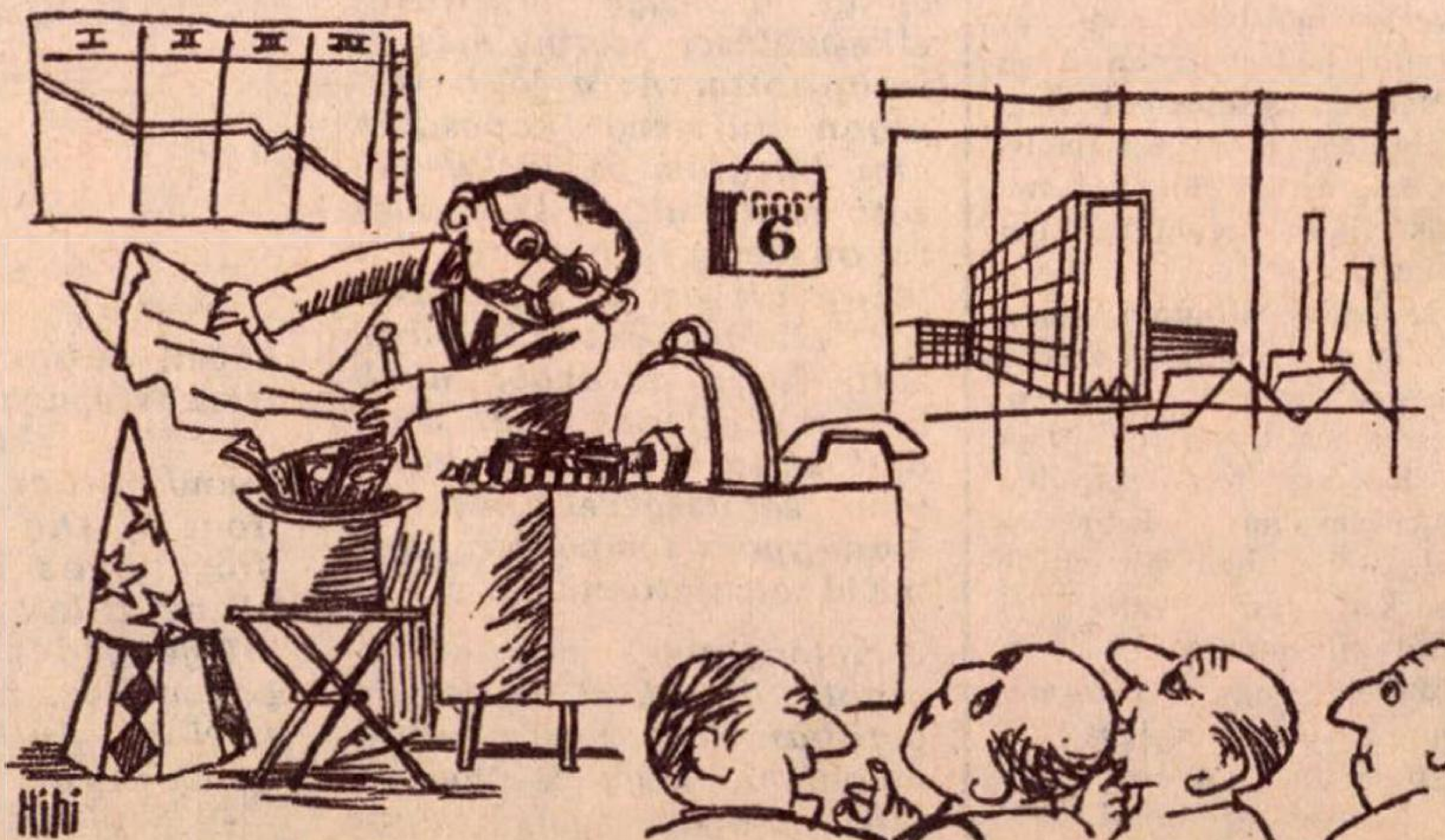
„A minőségrontás nem takarékosság" című bírálatukat a Kereskedelmi Minőségellenőrző Intézet szakvéleménye is alátámasztja. Az Autopress kávéfőző első negyedévre gyártott felső szűrőjének lemeze lágy volt és ezért minőségileg nem felelt meg a követelményeknek. A gyártó vállalat a hibát kiküszöbölte.

„Ragasztóspapír az ingen" című írásukra közöljük: A férfiingek ragasztópapírral való összeerősítését mi sem tartjuk megfelelőnek, ezért szorgalmazzuk az iparnál, hogy az ingeket rozsdamentes gombostűvel adjusztálják.

Belker. Min.
Igazg. Főoszt.
dr. Gyürky Rudolf

Vállalati bűvész

Hegedűs István rajza

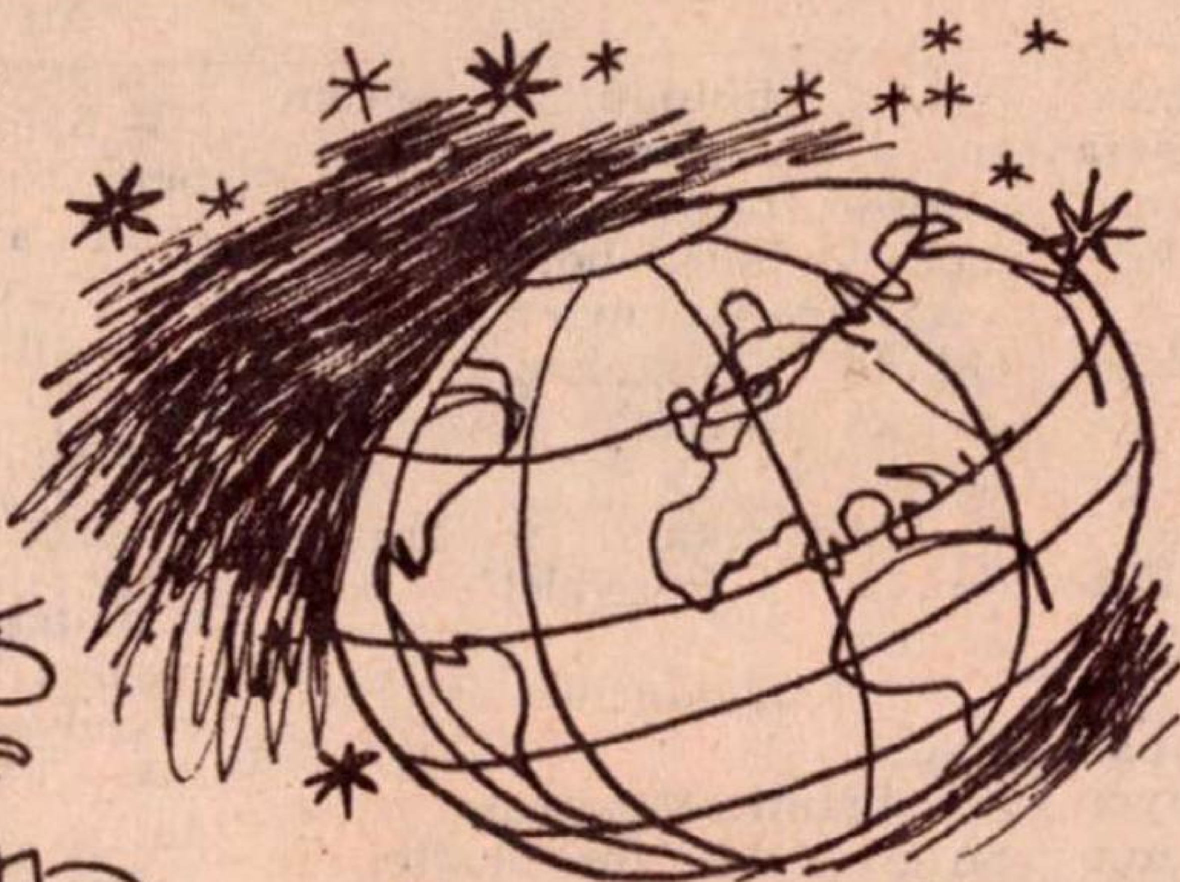

– Bámulatos! Mindenből tud deficitet csinálni...

Sajdik Ferenc rajzai

az első műszaki átadás

– Nem rossz, bár nem túl munkaigényes . . .

– Nem volt valami modernebb esti világítás?

– De hiszen ez lyukas!

– Mit csináljunk? Olcsóbb a homok, mint a parketta . . .

– A világűrt is négyzetméterben fizetjük? . . .

– Esküszöm, 1965-re kicsi lesz!

– Máris beázik az egész mindenség . . .

Orvosi titoktartás

– Mesélje el, Sanyi bácsi, életpályájának legérdekesebb esetét! – kérleltük öreg orvos barátunkat, akiről tudtuk, hogy bejárta az egész világot, egzotikus vidékeken, őserdők mélyén, távoli óceáni szigeteken gyakorolta nemes hivatását.

Az öregúr elmosolyodott, hátradőlt karosszékében, letette feketés csészéjét, és olyan mélyet szippantott szivarjából, mintha hírből sem ismerné az érszűkületet.

– Igen... – kezdte elmélázva. – Sok érdekes esetem volt kalandos életem során, mert én sohasem ragaszkodtam a fővároshoz, mint a mai fiatalok. Talán az volt a legérdekesebb esetem, amikor Gapao szigetén egy fiatalember jelentéktelennek látszó csuklópanaszokkal keresett fel a rendelőmben. Gapao szigetére különben a harmincas évek elején kerültem egy magyar–portugál egészségügyi csereegyezmény keretében. Gapao a Megalézíai szigetvilág északnyugati csoportjához tartozik, lakósai a daliás járásukról ismert megalézok, büszke, fegyelmezetlen népség, amelyet a rendszeres gargalizálásra is alig tudtam rávenni. Akit különben megszeretnek, azt életben hagyják, tehát csak az első esztendők veszélyesek. A közegészségügyi viszonyok nem rosszak, a náthát nem ismerik, leprán, pestisen és álomkóron kívül alig akadt dolgom.

No, szóval azon az emlékezetes forró téli napon egy fiatalember rontott be hozzám, s izgatottan mutatta jobb csuklóját.

– Nagyon fáj, csinálj vele valamit!

A fiatalembert futólag ismertem, Pua Ti volt a neve. Tudtam, hogy a helybeliek rendkívül idegesek, ha valami bajuk támad. Nincs meg bennük a civilizált ember derűs nyugalma, nem ismerik a betegség előnyeit, a munkahelytől való távolmaradás által élvezett kikapcsolódást, a betegnek kijáró gyengédséget. S mivel szerintük a betegséget rossz szellemek okozzák, gyakran meggyanúsítják az orvost, hogy ezekkel a rossz szellemekkel cimborál. Nem egy varázsló halt már bele páciensének gyógyíthatatlan betegségébe. Engem különben sem szerettek a helyi varázslók. Amikor kifejezést adtam szerény nézetemnek, hogy a porckorongsérvet, a gyomorsülylyedést és az ízületi gyulladást nem helyes varázsigékkel kezelni, megvádoltak, hogy lábbal tiprom a megaléz hagyományokat, és arra akarom őket kényszeríteni, hogy kritikátlanul hajbókoljanak a megaléz néplélektől idegen terápiák előtt. A nép akkor azonban már megszeretett, sőt sikereim hatására nem egy helyi varázsló áttért a műtét előtti rendszeres kézmosásra.

– Mi történt a kezeddel, Pua? – kérdeztem.

A fiatalember a vállát vonogatta.

– Nem tudom, csak elkezdett fájni. Gyógyítsd meg, de gyorsan!

Üzemi orvos koromban sohasem találkoztam ilyen türelmetlenséggel, de már hozzászoktam a helyi viszonyokhoz. Bólintottam és megvizsgáltam a beteg csuklót. Egy kicsit duzzadt volt, nehézkesen mozgott, s ami-

kor gyengéden megcsavartam, a fiatalember fájdalmasan feljajdult. Megnyugtatóan mosolyogtam.

– Rándulás! – mondtam. – Azt hiszem, nem komoly. Éjszakára állott vizes borogatást rá, aztán holnap gyere el újra!

Pua nyugtalanul nézett rám, arcát feszültség tette merevvé. Láthatóan nem volt megelégedve az egyszerű gyógymóddal, mire megmértem a vérnyomását. Régi tapasztalatom, hogy ha egy megaléz betegnek hiányérzetei vannak, akkor elöveszem a vérnyomásmérőt. Az mindig hat, tisztelet és megnyugvás jár a nyomában. Az eredmény némileg meglepett. Pua alig volt 18 éves, s a szisztolés nyomás száznyolcvan volt, a disztolés pedig százhúsz. Hipertónia juvenálisz? Hm.

Másnap Pua megint felkeresett. Ha lehet, még izgatottabb volt, a csuklója azonban némileg javult. Megveregettem a vállát.

– Nincs semmi baj, az ízület szépen reagál a kezelésre. Más tennivaló nincs is, mint borogatni és kímélni. Két hét múlva kutyabajod! Persze óvatosan kell vele elkezdeni a mozgást.

Pua arca eltorzult.

– Azonnal gyógyítsd meg! Nekem holnap szükségem van a kezemre!

Mosolyogva ráztam a fejemet. Tudtam, hogy másnap lesz Gapao nemzeti ünnepe, Újhold tisztelete, teljes munkaszünettel, felvonulással.

– Mit akarsz te holnap csinálni a kezeddel? – kérdeztem.

Pua összeráncolta a szemöldökét.

– Számítok orvosi titoktartásodra! – mondta fojtott hangon. – Holnap merényletet követünk el Tiua ellen. Én dobom a kézigránátot. De ilyen kézzel...

Elállt a lélegzetem. Tiua volt a törzsfőnök, jóságos, de szigorú uralkodó, akinek a módszereit nem mindenki szerette, főként az ellenzékkel szemben volt túlságosan erélyes. De hát ez borzasztó!

Sokáig nem jutottam szóhoz. Kavarogtak bennem a gondolatok. A beteg bízik bennem, nem adhatom ki. És a merénylet? Ölbe tett kezekkel tűrjem? Ilyen konfliktust még nem éltem meg orvosi pályafutásom alatt. Nekem kötelességem a szenvedők könnyeinek letörlése, de vajon azért töröljem le Pua könnyeit, hogy jobban lássa az áldozatot? Hiszen tehetnék gumipólyát Pua csuklójára, és félórával a merénylet előtt injekciót adhatnék neki. Fel is jelenthetném, de hogyan viselné ezt el orvosi lelkiismeretem?

Pua közben részletesen elmesélte sérülése történetét. Az első világháborúból származó nyeles kézigránátot megbízható csempészektől vásárolták. A célbadobást természetesen fagránáttal végezte. Sajnos, edzés közben egy helytelen mozdulat következtében majdnem kificamította a csuklóját. Helyettese nincs, egyedül ő tud bánni a gránáttal.

Ekkor újra megfogtam a csuklóját. Csavargattam, tapogattam, majd rátettem a sztetoszkópomat, és úgy hallgatóztam. Nagyot sóhajtottam, és csóválni kezdtem a fejemet.

– Mi a baj? – kérdezte Pua aggódva.

– Sajnos – sóhajtottam –, nem ismertem fel azonnal. Nem akarlak megijeszteni, de te erős férfi vagy. Ez kezdődő hiperokszitisz.

– Mi az? – kérdezte Pua visszahőkölve.

– Hogyan magyarázzam meg... Az idegpályák besűrűsödtek, a traumatizált vérplazma koleszterintartalma a veszélyes határ felé közeledik. Belső robbanás fenyeget...

Pua ijedten kapta el a kezét, én pedig rémülten felkiáltottam:

– Ne ilyen hevesen! Szerencsétlen! Azt akarod, hogy mind a ketten a levegőbe röpüljünk? A borogatást is óvatosan tedd rá.

Pua, noha erőtlenül, még küzdött.

– És... ha bal kézzel próbálnám?

– Ugyan! Szimetriózist kaphatsz.

Pua könnyezni kezdett.

– Segíts rajtam! Mit tegyek?

– Borogasd a csuklódat, pihentesd, és tartózkodj minden izgalomtól! Amellett helyes lenne, ha kerülnéd a túl zsíros ételeket!

Pua maga elé meredve mormogta:

– Édesanyám is azt mondta, vigyázzak magamra. Az embernek csak egy egészsége van!

– Ha betartod az utasításokat, meggyógyulhatsz! – biztattam.

Pua hálásan nézett rám, köszönetet rebegett, majd egy kissé görnyedten, de alázatos derűlátással botorkált ki a rendelőből, miközben vigyázva maga elé tartotta fájós kezét. Fellélegeztem. Nem sértettem meg az orvosi titoktartást, s ugyanakkor diagnosztikus körmönfontsággal megakadályoztam egy politikai merényletet. A tanulság, azt hiszem, világos. Az egészség mindenekelőtt! Szerintem a világbéke is megoldható lenne, ha az emberiség belátná, hogy milyen káros az egészségre a háború.

Sanyi bácsi elhallgatott. A társaság egyik tagja tétovázva megkérdezte:

– És ez tényleg így volt, Sanyi bácsi?

– Hogyhogy tényleg? – csattant fel öreg barátunk. – Talán nem hiszitek el, hogy megakadályoztam egy merényletet? Hát erre a bántó gyanúsításra csattanós válaszom van. Ide figyeljetek! Tiua ma is él. A napokban kaptam tőle egy képeslapot!

Feleki László

BESZÉLŐ SZOBROK

Gyakran hallottuk már valamely művészeti alkotásról kijelenteni:

— Ez olyan, hogy szinte megszólal!

Nos, minket most inkább az a probléma érdekel, hogy ha — például — az alábbi szobrok megszólalnának, vajon mit is mondhatnának ...

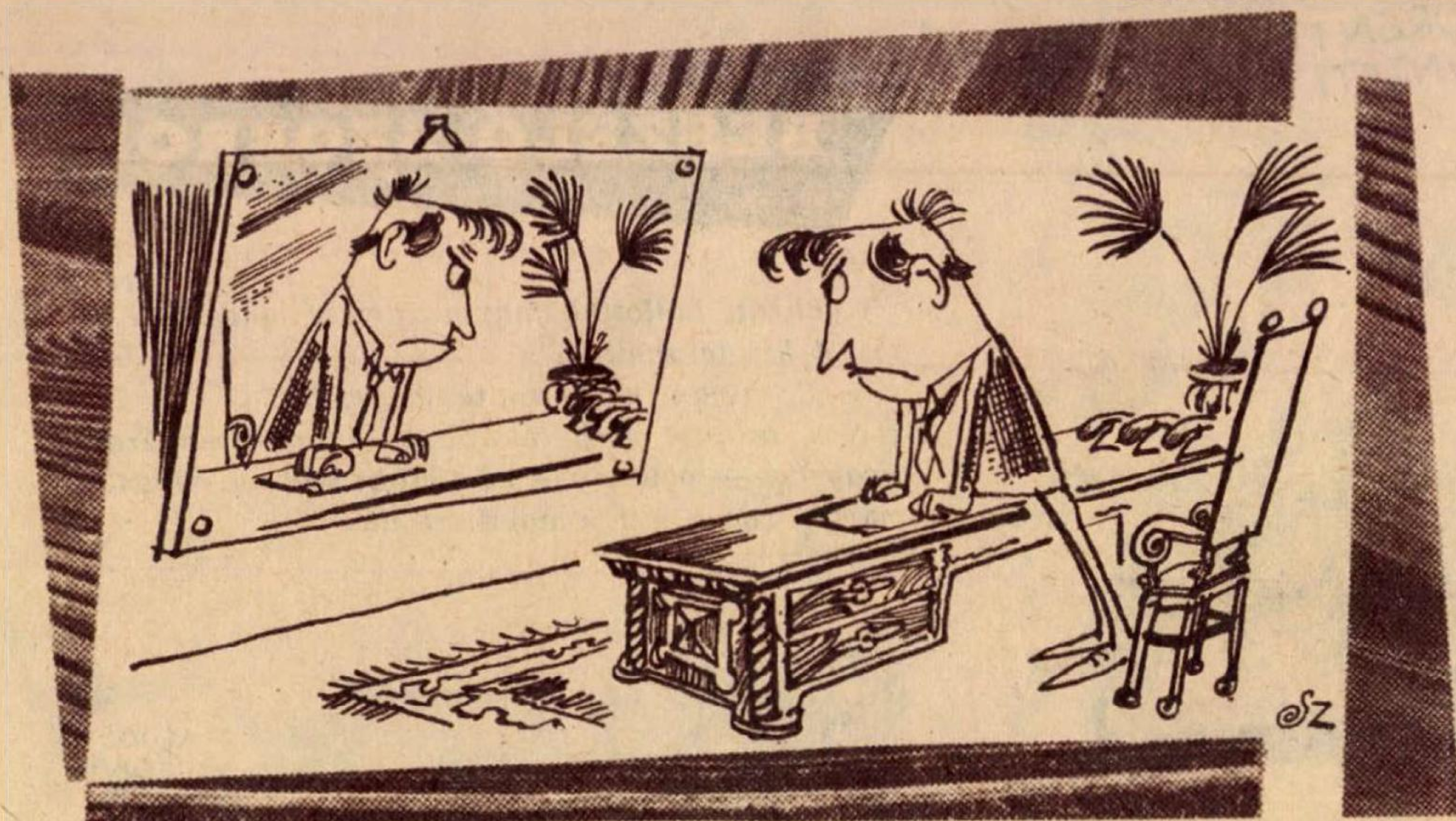

Önmagával szemben nem elnéző

Szűr-Szabó József rajza

– Se hozzáértés, se igyekezet... Ha nem magáról lenne szó, kitenném az állásából!

KÁR A VILLÁÉRT

Még szerencse, hogy külföldi utam előtt láttam a „Kár a benzinért!" című magyar filmet, amely egy mozijegy áráért lebeszéli a nézőt az autóvásárlásról. Így aztán módomban állott külföldön élő rokonaim szemébe kacagnom, amikor egy új, 75 lóerős Bentley sportautót ajánlottak fel ajándékba, kilátásba helyezve a vám általuk történő kifizetését, valamint egy – az IKKA útján rendezendő – garázs felépítését. A magyar filmgyártásnak – a puritán életre való nevelésével – nem szabadna e lépésnél megtorpannia: még sok, a luxus, a könnyű élet iránti vágy él az emberekben. Tüstént kidolgoztam néhány újabb lebeszélő témát, amelyet most közkinccsé teszek.

Itt van például a „Kár a villáért!" című filmszüzsém, amely a bohózat éles és kíméletlen fegyverével bizonyítja be, mennyi kínos vesződséggel, a kellemetlenségek sorozatával jár egy rózsadombi luxusvilla tartása. A fordulatos jelenetek során a villatulajdonos keserves helyzetbe kerül, mert a házfelügyelője állandóan zaklatja, és a kertésze bíróság elé állítja, mert nem jelentette be az SZTK-ba. Ráadásul a villa kertjében a harmatos hajnalokon, bosszantóan hamisan fütyörésznek a madarak. A villatulajdonos idegei felmondják a szolgálatot, és a film végén – sok, zenés fordulat után – boldogan tér meg mécccsel világított, jó meleg barlangjába, s szívében a béke derűjével nyugszik le esténként kényelmes sziklafekhelyén.

Vagy itt van az „Öregasszony nem vénasszony!" témája. Egy férfi – oktalan szeleburdiságtól hajtva – ifjú, sudár, 18 éves gyönyörű hitvesre vágyik. Ám a fiatal feleség mellett pokollá válik az élete. Örökös féltékenység gyötri, hol járhat az ifjasszony a falánk férfipillantások parázstüzében, és ekkor belévillan a felismerés, elválik, és egy észbontóan csúnya, 65 éves, 117 kilós özvegyet vezet az anyakönyvvezető oltára elé, nyugodt és kiegyensúlyozott életet biztosítva önmagának.

Egyáltalán, be kell bizonyítani, a pénz nem boldogít, a szegénység nem szégyen, ki korán kel, aranyat lel, úgyhogy, ha e lélekemesítő bohózatok hatást érnek el a nézőkben, én elsőnek vonulok az erdőbe. Puha sás lesz a fészkem, selymes körszakállt növesztek, erdei bogyókat, sáskát fogyasztva morzsolom le hátralevő éveimet.

Tardos Péter

Rend

– Ne törődj vele, drágám, csak az albérlőm!

Sisakviseletek

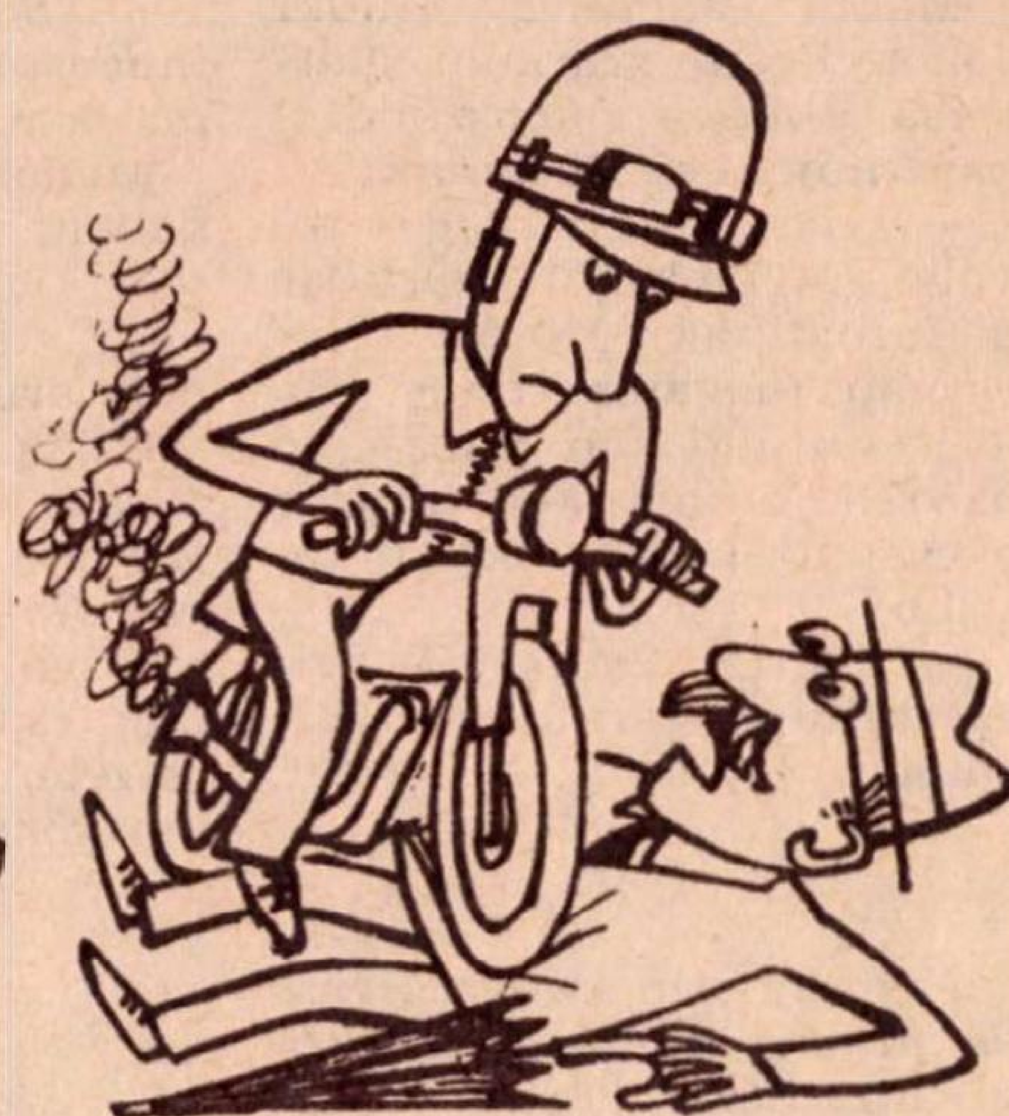
Várnai György rajza

Ókor

Középkor

Legújabb kor

Barkácsolás

Grabács Ottó a Macska és a Kankalin utca sarkán működő kis büfé vezetője, és egyben egyetlen alkalmazottja. Utam gyakran vezet arra, szinte naponta betérek a büfébe, és Grabács majd minden alkalommal más és más hangulatban szolgál ki.

Ha röviditalt, vagyis likőrt, konyakot kérek tőle, azt túláradó boldog mosollyal szolgálja fel. A bort, feketét, szendvicset még mindig eléggé szíves mosollyal tolja elém, viszont a minyonnál, gyümölcslénél elkomorul a változékony hangulatú férfiú. Ilyenkor jut aztán osztályrészemül az összevont szemöldök, a hidegen metsző pillantás.

Vajon miért? Ki tudja! Talán valamilyen csecsemőkori tudatalatti emlékeket mozdít meg Grabács Ottóban a röviditál... És elképzelhető, hogy a gyümölcslé és minyon nyomán valami kínos komplexus éled fel benne...

Dehát ezek csupán találgatások, sejdítések voltak, és lehet, hogy sohasem jövök rá az igazi okra, ha egyszer nem nyitok be délben a büfébe.

Az ajtó zárva volt, tábla adta tudtul: Ebédidő 12—1-ig.

Mégis megkíséreltem a bejutást, rettentő szomjúság gyötört, és reménykedtem, hogy Grabács Ottó — több éves kapcsolatunkra való tekintettel — enged hivatalos merevségéből.

Megnyomtam a kilincset, szerencsére engedett, beléptem, de Grabács nem vette észre jöttömet. Annyira el volt merülve alkotó tevékenységébe.

Két üveg állt előtte. Az egyik cseresznyelikőrt, a másik tokaji szamorodnit tartalmazott. Mindkettőbe óvatos mozdulattal átlátszó folyadékot öntött, amelyet előzőleg egy pohár segítségével a csapból nyert. Mindkettőt megszagolta. Arcvonásai a kísérletező ember felszabadult örömét tükrözték. Megcsóválta a fejét, majd a likőrhöz még egy pohárnyi kristálytiszta folyadékot öntött.

Elégedetten félretolta a palackokat, és most a szendvicseket vette kezelés alá. A művész pillantásával méregette őket, úgy látszik, formatervezési aggályai lehettek, mert az egyikről egy darab sajtot, a másikról fél tojást szedett le, és mindkettőt egy eladdig üres zsemlére helyezte. Az üres zsemle elől elvette az 50 fillért jelző árcédulát, és másikat tett eléje, amelyen ez állt: 1,80 Ft.

Most, ebben a pillanatban értettem meg Grabács Ottó alkotó férfilelkének igazi titkát: csak azokat az árucikkeket szolgálta ki szívesen, amelyeken barkácsolhatott. Hát ezért hagyta őt hidegen a minyon, a gyümölcslé. Igen, így, a természet, a röviditalok, a szendvicsek átalakításával lett az ember óriássá!

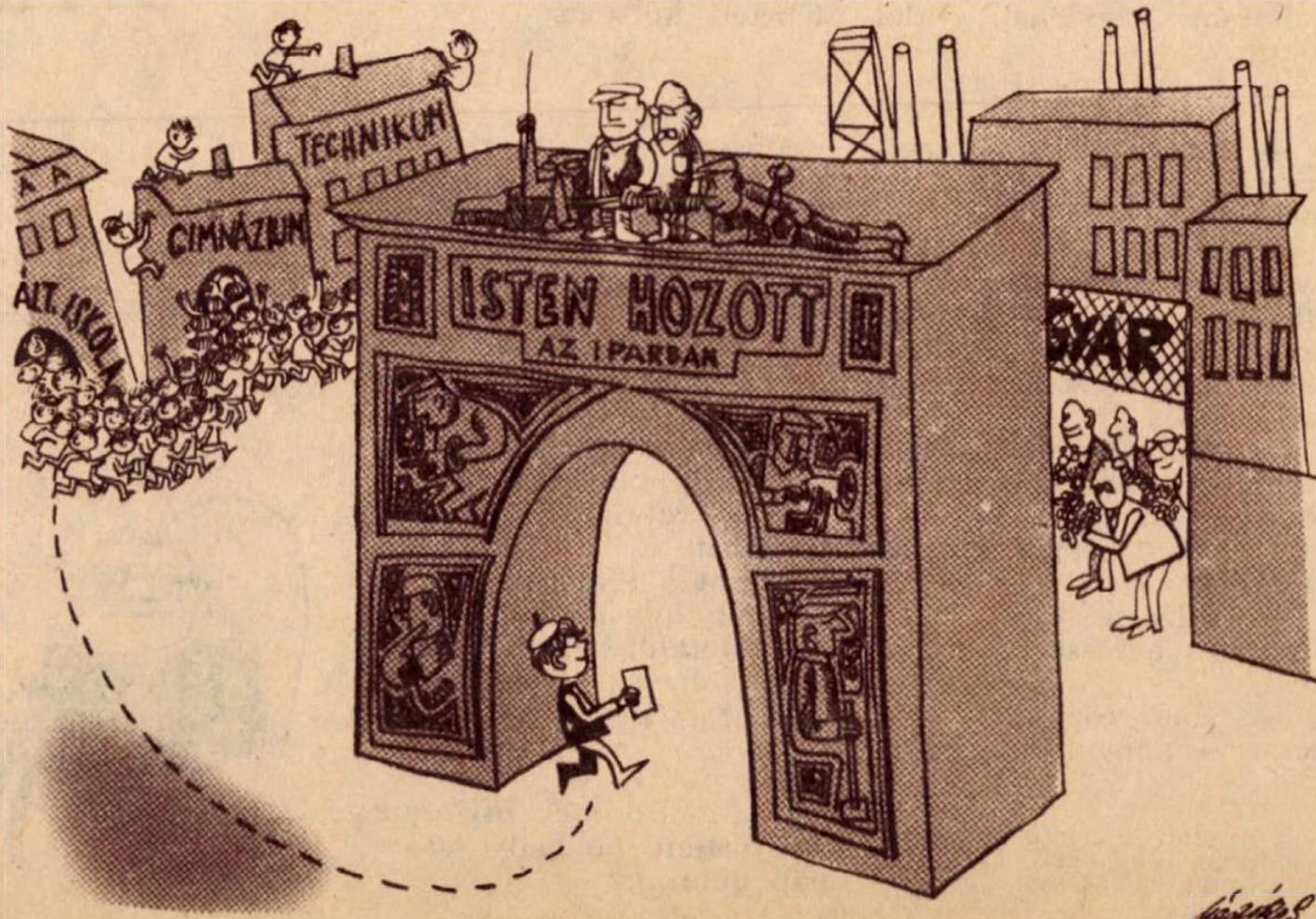
Így válik Grabács Ottó is óriássá!

Vagy legalábbis Trabant-tulajdonossá...

Kertész Magda

Megbecsülés

Mészáros András rajza

Mese egy szurkolóról, meg az ő feleségéről

Madár Jánosné, Madár János Fradi szurkoló élettársa, ekképp panaszkodott barátnőjének, Bertának:

— Ha ez így megy tovább, elválok tőle. Őrültje a futballnak. Minden vasárnap magamra hagy. Ha a Fradi vidéken játszik, ő hajnali ötkor kel, utazik a csapattal. Nem bírom tovább...

— Ugyan Zsuzsi — vigasztalta a barátnő —, túl sötéten látod a helyzetet.

*

Néhány nap múlva Berta és Madár János (foglalkozására nézve Fradi szurkoló) között a következő beszélgetés zajlott le:

— A felesége nagyon panaszkodik magára, János. A futball miatt.

— Jaj, ne is mondja, Bertuska. Zsuzsi teljesen tönkreteszi az életemet emiatt. Mondja, olyan nagy bűn ez?

— Nem nagy bűn, de a felesége mégsem örül neki. Mondja meg, János, de őszintén, szereti maga a feleségét?

— Hogy kérdezhet ilyet... Nagyon szeretem...

— Abbahagyná a meccsrejárást a felesége kedvéért?

— De-e-e-e... Ne kívánjanak tőlem ilyet.

— Nehéz eset maga, János. Akkor hát nincs más megoldás, mint...

*

Néhány nap múlva a segédházfelügyelőné megállította Madárnét a sarki közért előtt:

— Láttam ám Madár lakótársat vasárnap délután...

— A meccsen, Porkolábné?

— Meccsen?! A Margitszigeten. És micsoda csinos kis nővel volt!

Madárné kétségek közt vergődve ment haza. Az ő Jánosa? Nem, ez lehetetlen.

Délután becsöngetett hozzá Berta.

— Zsuzsikám, nagyon komolyan beszélnem kell veled — titokzatoskodott. — Hol volt a férjed kedden délután?

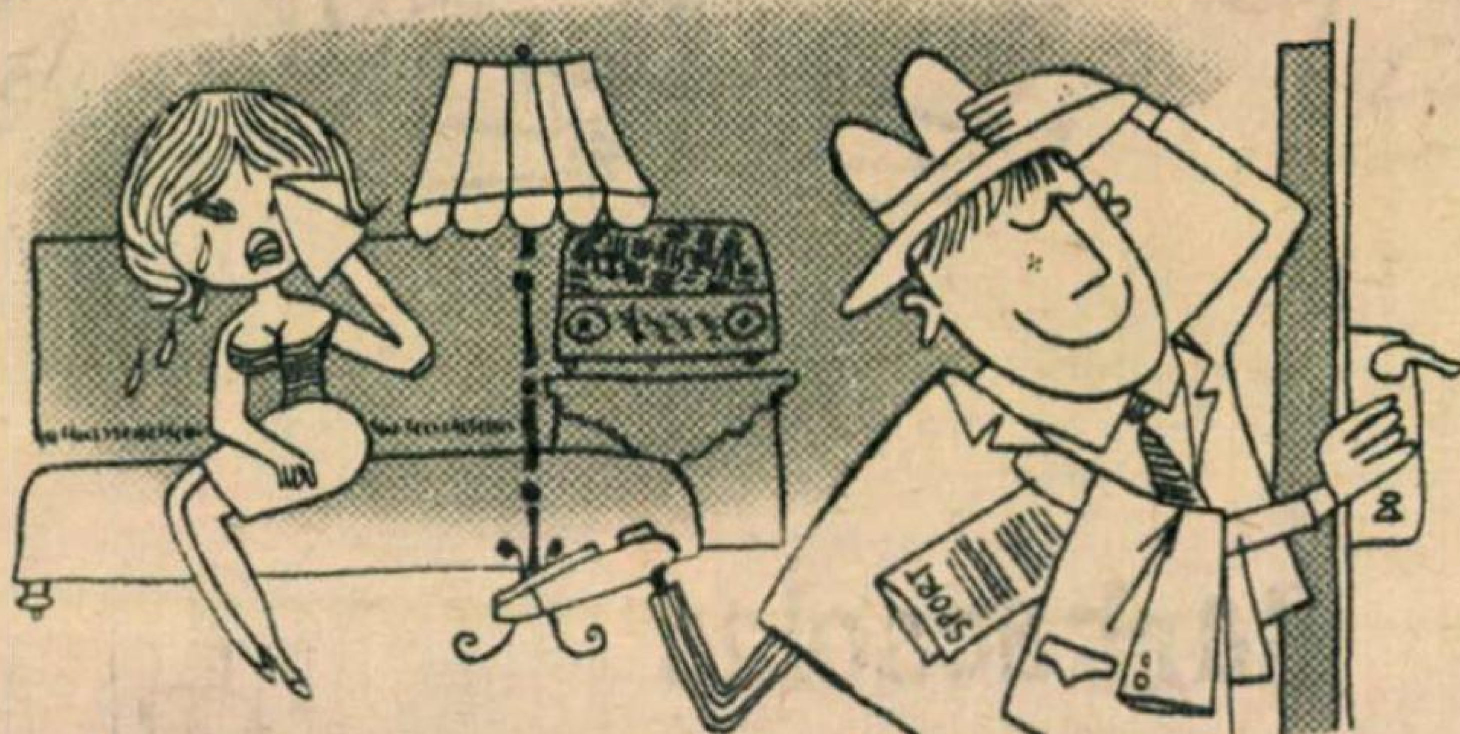
— Edzésre ment... — hangzott a rosszat sejtő válasz.

— Hát edzésnek nem rossz — gúnyolódott Berta.

— Tudniillik egy szőke mucussal láttam a Vadpipacsban.

Madárné átsírt egy éjszakát, nem beszélt a férjével, aki hiába faggatta, hogy mi a baja, az asszony nem árulta el a titkát.

Berta még kétszer hozott hírt a férj sötét üzelmeiről. Egyszer a budai hegyekben látta vasárnap délután a nővel, egyszer pedig ismét csak a Vadpipacsban, összebújva. A segédházfelügyelőné ugyancsak találkozott velük, egy balatoni turistaházban — éppen akkor, amikor a Fradinak állítólag vidéken mérkőzése volt.

És eljött a leszámolás napja. Madárné egész éjjel álmatlanul hánykolódott. Végiggondolta jegyességük hamvas korszakát, mézesheteik virágos napjait, eszébe jutott a sok közös öröm és bánat, amit 12 esztendei házasságukban megéltek. Még a futballbolondériára is némi nosztalgiával gondolt vissza. Milyen ártatlan kedvtelésnek tűnt most előtte férje korábbi passziója, azokhoz a szodomai bűnökhöz képest, melyek felől immár nem lehetett kétsége.

*

Másnap a megbeszélt időben ott volt a lakáson Berta is, meg a segédházfelügyelőné is. Együtt várták a hazatérő Madár Jánost.

— Most majd elkapjuk azt a parázna nyakát! — lihegte a viciné.

— Nem fog tagadni... — bizonykodott Berta.

Csak Madárné sírdogált csendben.

Amint a férj belépett, az asszony így fordult hozzá:

— Mondd, János, mióta nem szeretsz engem?

— Nem értem, miket beszélsz... — válaszolta amaz.

— Mondd meg őszintén, mi történt például vasárnap délután?

— Mi is történt? Ja, tudom már. Kikaptunk kettő-egyre. Képzeljétek, Tüske már bent volt a tizenhatoson belül, amikor ráfutott egy bekk és elkaszálta...

— Arról beszélj, mit csináltál a kis szőkével...

Madár körömszakadtáig tagadott. Kitartott amellett, hogy semmiféle nőről nem tud, a szóban forgó időpontokban a meccsen, illetve edzésen volt.

— Vagy talán ez is baj? — fordult élettársa felé. Az zokogni kezdett:

— Nem szégyelled magad! Én még azt hittem, hogy tényleg a futball... Te meg becsaptál, a nők után futkostál, míg én idehaza rostokoltam. Törődnék is én a futballal. Felőlem egész nap a stadionban ülhetnél. Ó, régi szép idők, amikor még futballmeccsre jártál... Hol vagytok, minő messze jártok...

Madár János így szólt: — Ez nekem elég. Bertuska, magáé a szó.

És Bertuska sorjában elmondta. Hogy egy szó sem igaz a szőke nőből, a Vadpipacsból, a budai hegyekből. A segédházfelügyelőné is beismerte, sohasem látta a férjet a tilosban.

— De hát akkor mire való volt ez az egész komédia? — csattant fel Madárné, igaz, megkönnyebbülve.

— Mert meg akartam érni azt a pillanatot, amikor hálás vagy azért, hogy a futball a mániám — szólt a férj és elégedetten összekacsintott Bertával, meg a vicinével.

*

Attól kezdve, valahányszor Madár János bejelentette, hogy meccsre készül, a felesége nyájasan biztatta:

— Menj csak, Jánoskám, szórakozz egy kicsit!

Még be is csomagolt útravalónak egy kevés hamubasült pogácsát.

Mikor férje kilépett a kapun, boldogan sóhajtott fel:

— Milyen rendes férjem van nekem. Ez nem futkos a nők után. Az ártatlan futballon kívül nincs más szenvedélye...

*

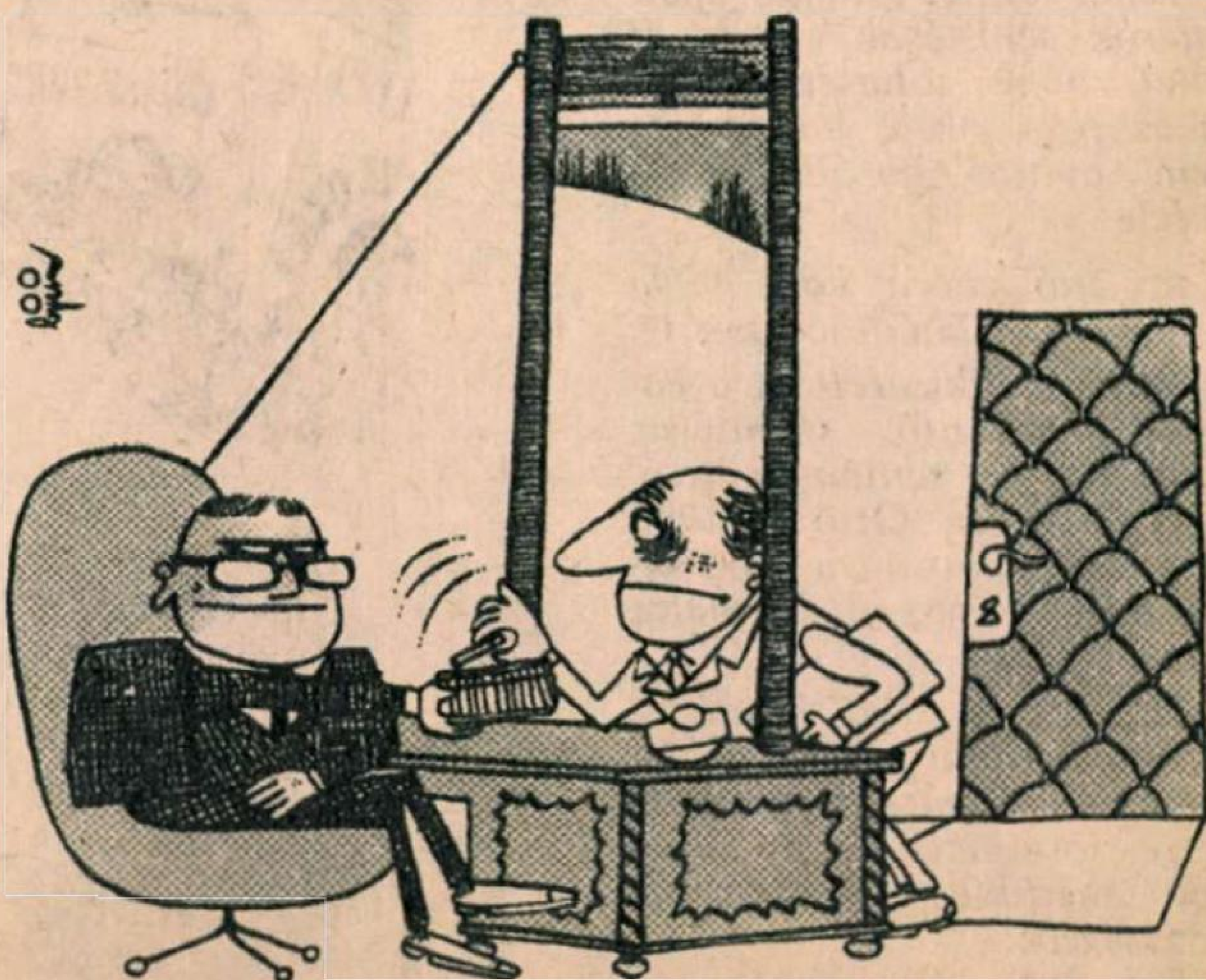
Utóirat: Az olvasóban talán felmerülhet a gondolat: nincs kellőképpen indokolva, miért vállalta Berta és Porkolábné a cinkosságot Madárral egy ilyen szövevényes, kényes ügyben.

Mert Berta is, meg a segédházfelügyelőné is Fradi szurkoló volt.

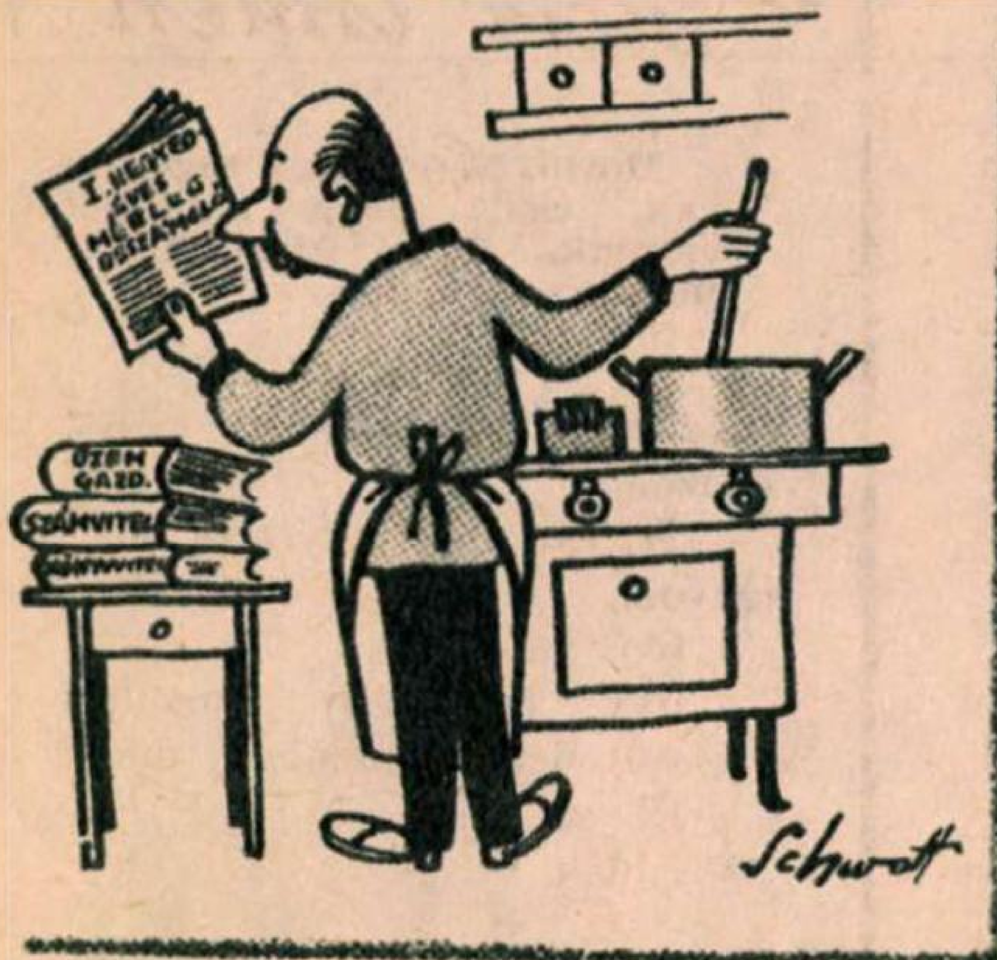
Novobáczky Sándor

* Részlet a Medicina—Sport kiadónál megjelenő „Kacag a lelátó" című kötetből.

Rossz előérzet

Egy kis kikapcsolódás

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mit csinálnának, ha kétmilliót nyernének a lottón?

Gondnokság alá helyeztetném magamat.

B. E.

Semmit az égvilágon. Soha többé.

D. F.

Letagadnám.

F. L.

Megkérdezném a feleségemet, hogy mit csináljak.

F. Gy.

Dúsgazdag amerikai nagybácsimat segíteném.

G. Sz.

Nagyon meglepődnék. Ugyanis nem játszom lottón.

K. A.

Azt mondanám: apád, anyád, idejöjjön!

M. Gy.

Bebizonyítanám, hogy a pénz boldogít.

S. P.

Nagy bankettet adnék az ellenségeim tiszteletére. A megmaradt pénzen vennék egy új kalapot.

T. L.

KÖZÖS SZENVEDÉLY

– Egy szemernyi időm nincs – közölte velem az igazgató telefonon – egy mákszemnyi időm sincs magára.

Döbbenten meredt rám, amikor ennek ellenére felkerestem. Ha lett volna egy kézigránát a zsebében, egész biztosan hozzám hajítja.

– Ezek az újságírók, ezek az újságírók – ráncolta homlokbőrét baljóslatúan. – Mit gondol, azért kapom én a fizetést, hogy magával povedáljak?

– Arról szeretnék...

– Szeretne! Én azt szeretném, ha elmenne. Istenem, istenem, ha tíz részre szakadnék, az is kevés lenne. Menjen, menjen, maga borzalmas ember. Majd csöngessen ide pár hét múlva, akkor talán ráérek.

Hervadtan tátogtam még egy kicsit, s már éppen akartam hátra arcot csinálni, amikor megdobbant a szívem. Libanoni légiposta-levél hevert asztalán, s eszembe jutott drága magzatom, Lipót, Lipi, Lipici. Bélyeget gyűjt a szentem, s ujjammal mutattam az igazgatónak, csitt-csatt, nem lehetne-e kivágni.

– Menjen, menjen – tolt az ajtó felé –, még csak az kéne! Siessen, fusson – s már csaknem kitaszított, amikor hirtelen visszarántott.

Hevesen, s tűnődve támadt rám.

– Mondja, csak nem bélyeggyűjtő maga is?

Nem, nem – akartam mondani, hogy én nem, csak a fiam, a két és fél éves Lipike.

– De igen, igen, igen – kaptam észbe, és mézesen mosolyogtam –, a lepedő nagyságú sorozattól kezdve egész a gombostűfejszerű ritkaságig mindent gyűjtök, olyan albumom van, hogy csak na.

Az igazgató twiszt ütemben hurcolt vissza a fotelbe, cigarettával, csokoládéval kínált, és szenvedélycsen kért számon.

– De hát ember, miért nem rögtön ezzel kezdte? Gondolom, egyet ért azzal, hogy a bogotai bodzafa-sorozat hibás bélyegzésű példányai milyen ritkák?

– Nagyon ritkák – mondtam meggyőződéssel –, sőt igen nagyon ritkák. De talán nincsenek is.

Az igazgató pulykakakas gőggel, szaggatottan lihegte.

– De nekem van, képzelje, van! Egy alaszkai kutyaszán-kollekciót adtam érte, meg egy öreg szekrényt, úgy sem tudtam mire használni.

– Nekem nincs – pityeredtem el –, csak csak – s arra gondoltam, nem kéne-e újra szóba hozni a riportot.

– Szegény gyerek – törölte fel könnyeimet. – De líbiai perkálszoknya-sorozata csak van?

Szomorúan bólintottam. Az sincs.

Ekkor bizalmasan átölelve, esengve kérlelt.

– Maguk újságírók, sokfelé bejáratosak. Mondja, nem tudna rajtam segíteni? Egy szenvedő lelket megvigasztalni? Megjelent a mongol kooperációs sorozat, és se égen, se földön nem tudok hozzájutni...

– Rengeteg mongol barátom van – biztattam –, de arról van szó, hogy a riport...

– Riport! Ismeri az indiai riportsorozatot? Megvan! – jelentette ki diadalmasan.

Végül csak sarokba szorítottam. Az órájára pillantott, és őszinte sajnálkozással mondta:

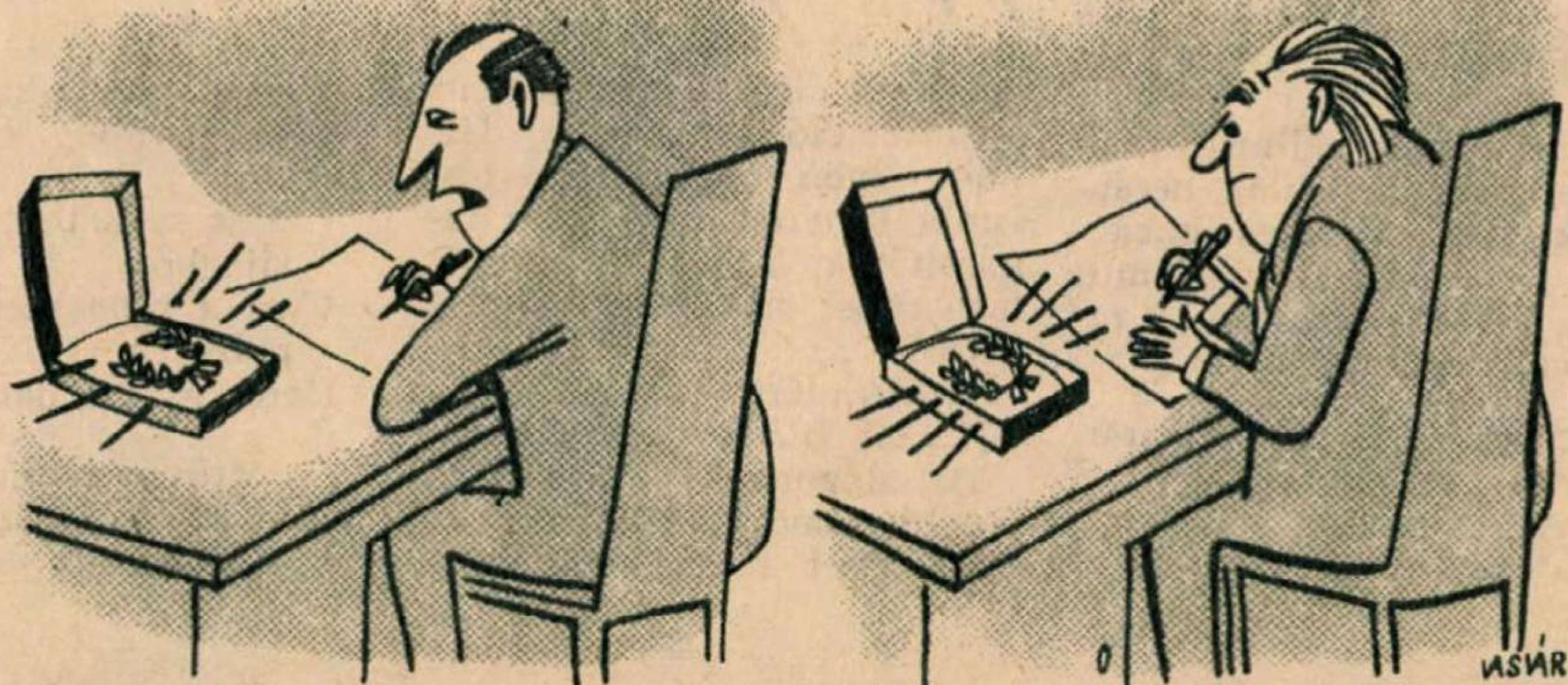
– Hát miért nem szólt előbb, kedves barátom. Egy bélyeggyűjtő kollégának természetes, hogy a rendelkezésére állok De minden percben itt lehetnek a minisztériumból, és... – tehetetlenül széttárta karját.

Látva csüggedt arcom, kedvesen vigasztalt.

– Na, nem baj, nem baj. Ha megszerzi a mongol sorozatot, úgyis felugrik vele, és akkor majd megbeszéljük a riportot is.

Nagy S. József

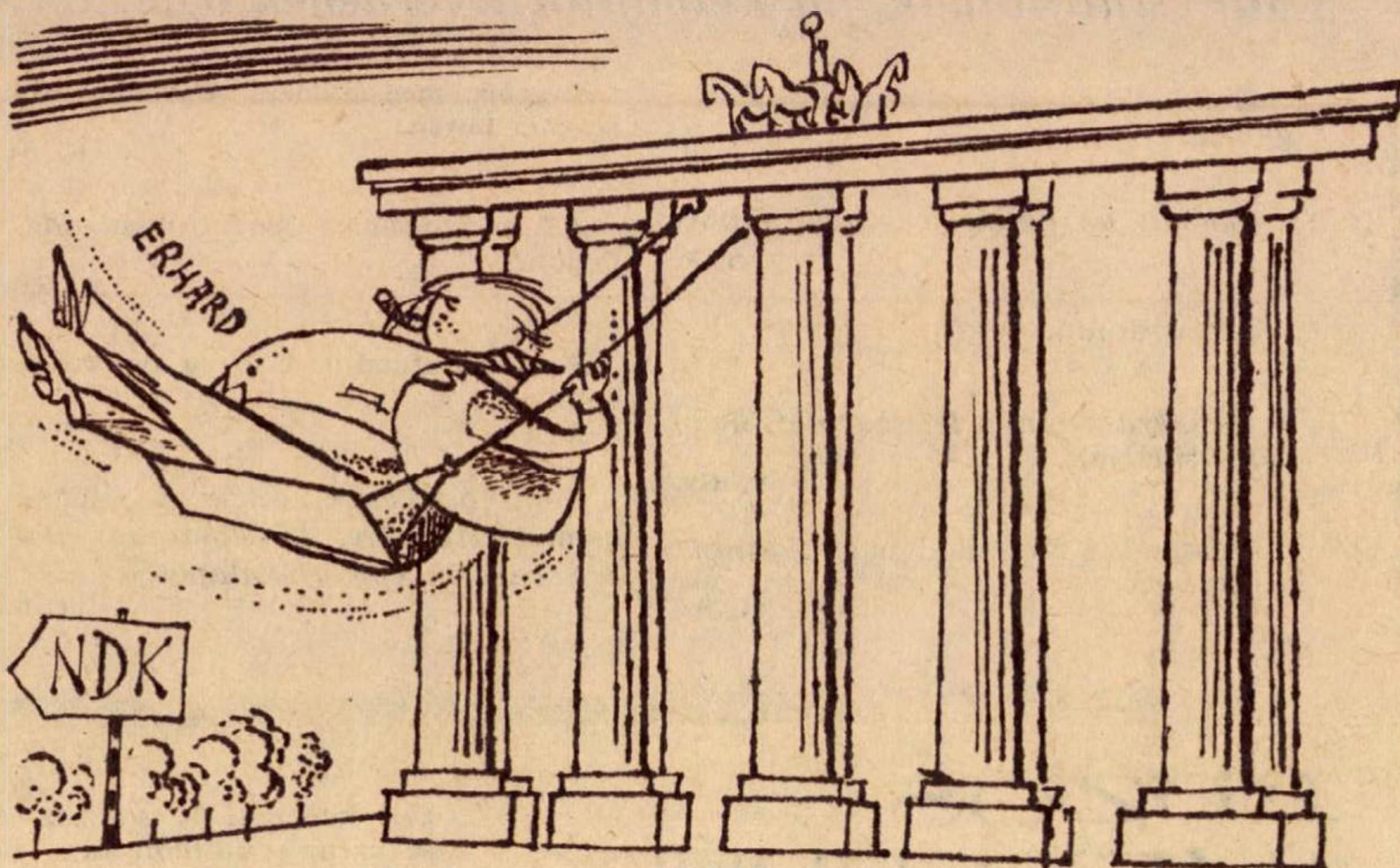
Irodalmi kitüntetés után

– Most már nem írhatok akármit. – Most már írhatok akármit.

Provokáció

Szűr-Szabó József rajza

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Ketten beszélgetnek a kávéházban.

– Te, van egy nagyszerű találmányom.

– No, meséld!

– Egy találmány, amellyel keresztül lehet nézni a falon.

– És mi az?

– Ablak.

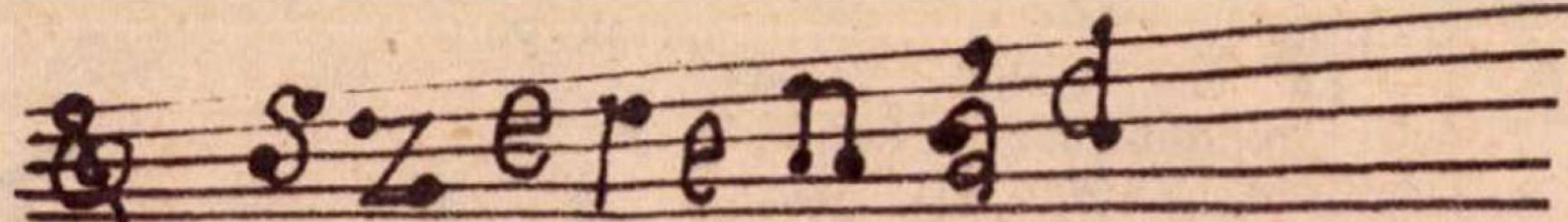
*

Élt Pesten egy kedves orvosprofesszor, akinek szép fehér szakálla minden pesti szakállak közül a legirigylésreméltóbb volt. A tanár úrnak elhozták egyszer a kisunokáját, aki játszadozás közben megkérdezte:

– Nagypapa, te is voltál valaha kisfiú?

– Hogyne lettem volna?!

– Na, akkor viccesen nézhettél ki ezzel a nagy fehér szakállal!

Két, meglehetősen beszeszelt atyafi áll meg a községi tanács előtt. Délután három óra lehet, a legderekabb dologidő, ám ők nem sokat adnak erre. Mondom, megállnak az épület előtt, suttogóra fogott hangon tanácskoznak egy csipetet, majd nagy hangerővel, de elég bizonytalanul zengeni kezdik:

– Deres már a határ,
Őszül a vén betyár,
Rá sem néz már sohasem
a fehérnép.

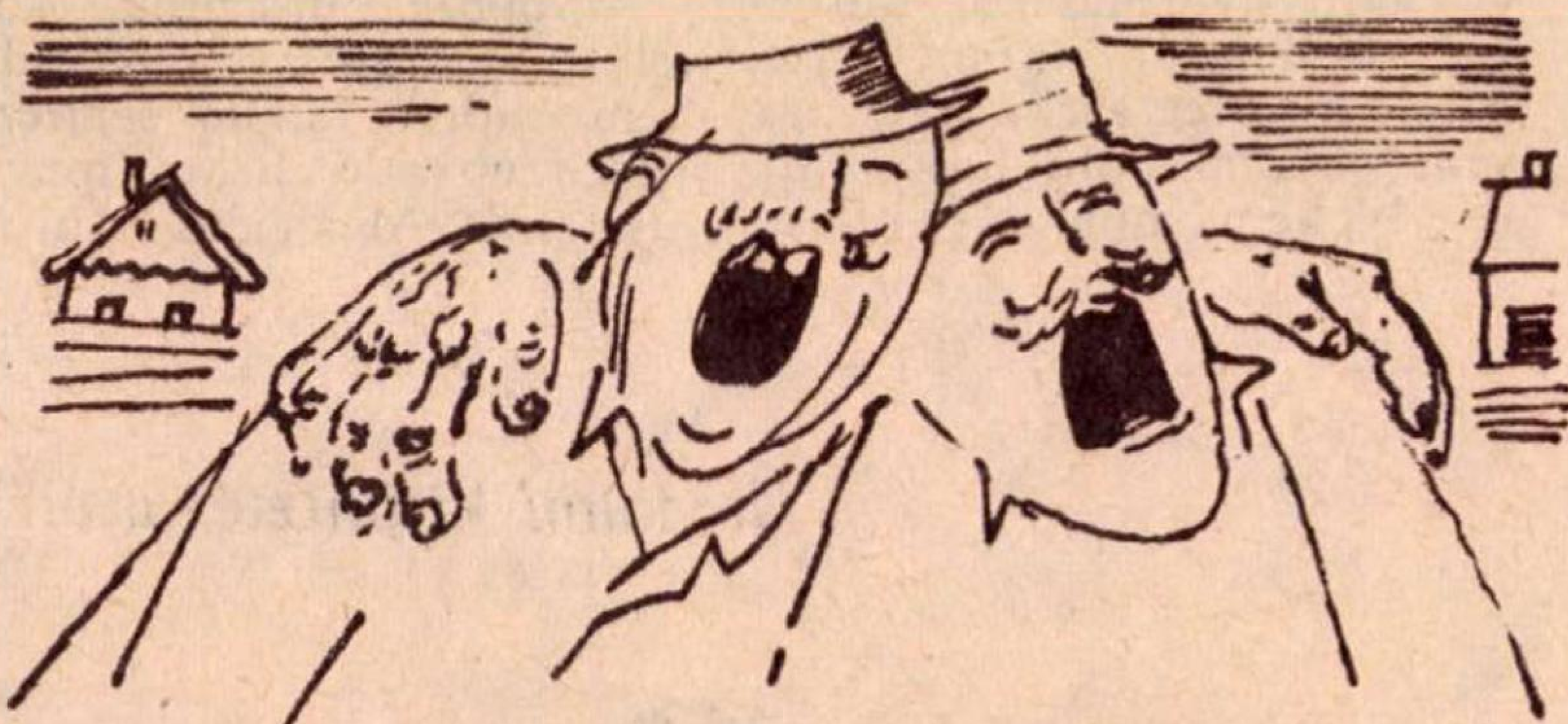
...Az utolsó szót, a *fehérnépet* már úgy üvöltötték, mint ama kellemetlen helyzetben levő hajdani férfiak, akiket valamely okból karóba húztak. Ki is nyílik egy ablak a tanácsházon, és kiszól a danászókra egy férfihang:

– Emberek, ez nem lesz így jól!

Azok ketten elhallgatnak valamicskét. Az ablak becsukódik. Két önkéntes énekesünk susorászik valamit, majd folytatja, most már valamivel magasabban:

– Nem is vár több nyarat,
Senkije se maradt!
Egyetlenegy hű társa
a szegénység...

...Igenám, de így húzták: szehegéhényséhég... Ahhoz hasonlatosan, mint amikor a gyerekek titkos nyelven szólnak egymáshoz, mondván: tuvudsz ivigy beveszévélnivi? Az artézi kútról hazafelé igyekvő asszonyok megállnak: ebben a szolid község-

ben az ő életükben még nem fordult elő hétköznap délután ilyen részeg danászás. Ismét kinyílik az ablak a tanácsházon is, és az iménti férfi most már keményebben kiszól:

– Mondtam már, nem lesz jól! Hát hiába magyarázom?

Az elázottak közül a hangosabb szavú, aki hórihorgas termetével inkább emlékeztet valamiféle sürgönyoszlopra, mint emberre, rárittyent társára:

– Na látod! Nem hallgatsz rám.

A tanácsablak újra csak bezárul. Utcai énekeseink halk, ám villámgyors tárgyalás után még magasabban üvöltik tovább:

– Más se kell az egész
világból,
Csak a pipa meg egy
pohár bor!...
Deres már a határ...

...Most már dühösen csapódik ki a kétszer kinyílt ablak. Türelmét vesztve szól ki az a férfi, aki egy strófával előbb még elég higgadt volt:

– A jó ég áldja meg magukat! Mit akarnak?

A daloló sürgönypózna visszakérdez:

– Mit? Elég, ha csak a vébé titkárunknak mondjuk meg?

Erre ingerülten szól a munkájában zavart ember:

– Tessék! Én vagyok a titkár.

Az alacsonyabbik énekesből nevetés buggyan ki. Társa őszi hűvösséggel és tettetett hivatalossággal szól a titkárhoz:

– Ezek szerint hol vagyunk, ha szabad érdeklődnöm?

A titkár megmondja. A hórihorgas mesterdalnok szemrehányással elegyes mentegetődzéssel mondja:

– Ó, a mindenit! Azt hittem, már a mi falunkban vagyunk, az ottani titkárt akartuk Tivadar nap alkalmából megörvendeztetni.

Csuklik egyet, int cimborájának, s a két köszöntőember már megy is tovább. Kásás hangjukon remegve szól a dal:

– Akad még az őszi erdőn virágszál...

Bajor Nagy Ernő

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220. – 65.2365 – A szedés a Kossuth Nyomdában készült, a nyomási munkákat az Egyetemi Nyomda végezte – 65.7339 – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504